

SEDMÝ SMYSL

Bez práva na život

9. díl

(závěr série Sedmý smysl)

© Ilka Pacovská

***** Praha 2012

Nečaruj!

„Tohle, Terezo, nedělej! Kolikrát ti to mám opakovat?!“

Hanku překvapilo, jak zní Vronův hlas rozčileně a přísně. Přitom malá Terezka nedělala nic jiného, než že si vypomáhala při pletení věnečku z květin magií tam, kde na zaplétání její nešikovné prstíky nestačily. Hanka pohlédla na přítele s tichou výčitkou. Vron se ale ještě víc zachmuřil a nespokojeně potřásl hlavou.

„Nejlepší by bylo, kdyby svou magii nepoužívala vůbec,“ prohodil nerudně směrem k Hance poté, co zaregistroval její nesouhlasný pohled.

Podivná nálada se Vrona držela už od té chvíle, kdy holčička svým úžasným kouzlem přetrhla pouto mezi jednorožcem a člověkem a zachránila tím P'ujiba před neradostným údělem vyvržence. Po jejím zásahu se mohl mladý jednorožec vrátit zpět do stáda ke své rodině. Jednorožci Terezce na oplátku pomohli vyrovnat se s deficitem magie a překonat trauma, se kterým se potýkala po ztrátě svých rodičů. Jako zázrakem znovu začala mluvit a také se zdálo, že v ní ona příhoda probudila netušené schopnosti sedmého smyslu. Rozhodně ho nyní Terezka používala stejně často, jako člověk používá oči nebo uši. Bylo nad slunce jasnější, že je neuvěřitelně nadaná.

„Možná bys ji měl vzít na Ostrov volby už letos,“ navrhla Hanka jednou večer Vronovi, když se šli posadit před srub, aby poslouchali ptáky a hledali na obloze první hvězdy.

Zavrtěl hlavou: „Ještě je brzo. Především se potřebuje naučit číst a psát. A k tomu základy matematiky. A musí umět kontrolovat svou magii.“

„Je fantasticky nadaná,“ rozzářily se Hance oči nadšením.

„Bud' tak hodná a přestaň ji podporovat v tom jejím zahrávání si s kouzly. V normálním životě by se měla umět obejít bez magie. Jestli to nedokáže, koleduje si o trable.“

„Ale, Vrone, nebud' přece morous a dopřej jí trochu radosti.“

„Radovat se může i bez kouzlení.“

„Proč jsi na ni tak zbytečně přísný? Vždyť o nic nejde. Jenom si hraje.“

„Magie není žádná hra.“

„Copak to necítíš? Zakazovat Terezce používat sedmý smysl je stejné, jako bys po ní chtěl, aby chodila se zavřenýma očima nebo zacpanýma ušima. Má magii v krvi.“

„No právě,“ zachmuřil se muž a odmlčel se.

Zpočátku doufala, že Vrona jeho divná nálada za den za dva přejde, ale mylila se. Usmíval se jen v okamžiku, kdy dával Terezce dobrou noc. Důvěřivě ho objala ručičkami kolem krku a blaženě k němu přitiskla svou tvář. Hanku rozčilovalo, že nedokáže odhalit, co jejího přítele trápí. Neodpovídal ani na přímé, ani na nepřímé otázky. Stálo ji hodně úsilí, aby se s ním kvůli tomu nehádala před Terezkou. Ta na rozdíl od Vrona vypadala šťastně. Zvědavě zkoumala svět kolem sebe a ochotně se učila všechno nové.

Akorát se jednu chvíli rozzlobila na Hanku, když zjistila, že se vrací z výletu od svých čtyřnohých rodičů. Marně jí dívka vysvětlovala, že u nich byla jen na skok, aby Svát'ovi předala sazeničku zvláštního stromu, který má dělat společnost vzrostlému velikánovi v Pasteku.

„A kdy vezmeš na návštěvu k jednorožcům mě?“ žadonila holčička každý den, sotva se probudila.

„Vydrž, sestřičko,“ smála se Hanka její nedočkavosti, „ještě mě svazují školní povinnosti. Ale hned jak přijdou prázdniny, vyrazíme spolu za P'ujibem.“

„P'ujibo je ten nejkrásnější jednorožec na světě,“ toužebně vzdychla Terezka.

„Však se dočkáš. Uvidíš celou jeho rodinu.“

„Když já nechci čekat, chci je vidět hned teď.“

Od chvíle, co se holčička zbavila svého psychického bloku a znovu začala mluvit, si Hanka občas říkala, že její mlčení mělo něco do sebe. Stále se opakující diskuze s malou holkou sváděly člověka k tomu, aby odsekl něco ve smyslu „dej už pokoj“ nebo „tohle jsem ti přece říkala nejmíň stokrát“.

„Bud' trpělivější a neodbývej ji,“ napomenul Hanku Svát'a, když kamarádku přistihl, jak se na Terezku utahuje. „Nezapomeň, že ta malá přišla o rodiče. Potřebuje teď spoustu lásky a pochopení, aby z ní vyrostl vyrovnaný člověk.“

„No jo, náš pan Chytřej spolknul všechnu moudrost světa,“ zamračila se na kamaráda, ale vzápětí se její nerudnost rozbila o Svát'ův nakažlivý úsměv.

„Promiň, že jsem se snažil poučovat jednu z nejchytřejších ženskejch, co znám,“ řekl a v očích mu svítily šibalské jiskřičky. V tom okamžiku si Hanka uvědomila, že se přece jen v něčem začíná podobat svému bratrovi Rafanovi.

„Hm, zatím moc ženskejch neznáš, takže to těžko můžu brát jako poklonu,“ odsekla s nadhledem Hanka a snažila se aspoň navenek zachovat vážnou tvář.

Svát'a přimhouřil oči a raději změnil téma hovoru: „Hele, co kdybychom ten sobotní oběd u Zachariáše přehodili na neděli? V sobotu bych s sebou totiž nemohl vzít Aničku.“

„Proč ne, neděle se hodí stejně dobře jako sobota,“ souhlasila Hanka. „Co asi tvoje sestřička řekne na to, že její kamarádka najednou mluví?“

„Už jsem jí tuhle novinku oznámil. Nemůže se dočkat, až se s Terezkou uvidí. Asi by mi neodpustila, kdybych ji sem nevzal s sebou.“

„Chápu. Ale jsem vážně zvědavá, jak se teď holky dokážou dohodnout. Zajdu za Zachariášem, aby přípravy o den posunul. A dám vědět Rafovi,“

usmála se Hanka.

V neděli se do Kouzelných zahrad dostavil nejen Svát'a se svou malou sestrou, ale i Rafan s Andělou. Byl nádherný slunečný den, proto se rozhodli najíst venku v zahradě podobně jako další hosté Zachariášova hotelu. Obě malé holčičky si spolu okamžitě začaly hrát a žádný z dalších hostů je nezajímal. K plné spokojenosti jim dostačovaly květiny na zahradě, písek na cestičce a pár kamínků.

„Miluju neděli. Nikdo na mě neřve: Makej! Makej! Všude klid. Společnost přátel, skvělé jídlo na dosah... co víc si člověk může přát,“ spokojeně se rozhlížel Rafan, když dojedli.

Anděla se zavrtěla, olízla si rty a trochu nesměle se zeptala: „Hele, nevadilo by vám, kdybych se na květen a červen nastěhovala s Rafem do stromového domku tady v zahradách?“

„Mně určitě ne,“ odpověděl Svát'a bez rozmýšlení, „stejně do konce školního roku bydlím v Pasteku.“

Všichni se tázavě otočili na Hanku. Byli zvědaví, zda její předsudky proti Pohromakově rodině, ke které Anděla patřila, nebudou na překážku rozhodnutí. Nebyli si jistí, jestli unese představu, že se Anděla Pohromaková bude roztahovat v domku, který byl dlouhá léta jejím domovem.

Hanka je však překvapila. Trochu pot'ouchle si na pár vteřin vychutnala jejich opatrné pohledy a pak se zasmála.

„Jasně, že ne. Klidně se nastěhuj. A vezmi si moji ložnici, ta je nejlepší.“

„Díky,“ usmála se Anděla vděčně.

„Pojď, dojdeme ještě pro studené pití,“ klepl Rafan Hanku do ramene a kývl hlavou směrem k budově.

Jakmile byli z doslechu, vzal kamarádka za loket. Otočila se k němu a

zjistila, že jeho bezstarostný výraz zmizel.

„Poslyš, neděje se tu něco zvláštního?“ zeptal se.

„Proč myslíš?“ zarazila se. Všude vládl ničím nerušený klid, oběd proběhl v pohodě, nechápala, co se jejímu kamarádovi nezdá.

„Vron se tváří, jako by spolkl ježka, a šušká si se Zachariášem.“

„Jo, v tomhle máš pravdu. Vron je poslední dobou nějaký neskůj. Asi má starosti s tím svým projektem na pomoc chudým nadaným dětem.“

„To ti řekl?“

„Ne. Vůbec mi na otázky neodpovídá.“

Rafan se zarazil a zahleděl do prázdna. Hanka se polekala. Tenhle neosobní výraz jeho tváře ji pokaždé zneklidnil. Jak ho znala, hlavou se mu právě honily útržky varovných obrazů z budoucnosti. Neměla jeho vize ráda, obvykle věštily nepříjemné trable.

Netrvalo dlouho a Rafan se zprudka nadechl. Bezděčně si promnul oči.

„Co je?“ vyzvídala Hanka opatrně.

„Měli byste se co nejdřív odstěhovat pryč z Vronova srubu. Aby se vám tam něco nepříhodilo.“

„Cos viděl?“

„Oheň. Asi požár.“

„Víš co? Nekaž mi dnešní krásné odpoledne. Slibuji, že si nebudeme hrát s křesadlem.“

Rafan chvílku vypadal, že bude Hanku nabádat, aby varování nebrala na lehkou váhu, ale nakonec jen vzdychl a řekl: „No dobrá. Pojd'me pro to pití.“

I když se už o možném nebezpečí ani slůvkem nezmínil, podařilo se mu Hanku znervóznit. Několikrát se přistihla, jak přemýšlí o ohni. Mohl by vzniknout samovolně? Nebo snad Terezčinou zásluhou? Skoro se na Rafana zlobila, že odpověděl na její zvědavé otázky. K čemu jeho vize jsou, když ani nenaznačí, odkud pohroma přijde?

V pondělí musela do školy na další individuální hodinu v oboru směřování magie. Konečně se jí podařilo z mysli odsunout Rafanovy varovné řeči a věnovat se tomu, co ji zajímalo. Jemná práce s magií byla při výrobě amuletů důležitá. Hanka cítila, že má v tomhle směru mnoho co dohánět. Zatím magii používala spíš jako sílu a zbraň. Pracovat s ní úsporně a jemně bylo složitější, než si představovala. Patecký profesor Teuklin ji učil, jak využívat magii v kouzlu neviditelnosti. Nikdy pořádně nezvládla ani základy. Hlavně kvůli tomu, že jí jemná a trpělivá práce se sedmým smyslem dělala potíže. Měla v povaze dračí razanci a netrpělivost, ale byla rozhodnutá se s tím poprat a naučit se ovládat.

Do srubu se vrátila ve výborné náladě. Vron právě Terezku učil písmenka, takže holčička uvítala Hančin příchod jako vysvobození z nudné činnosti.

Vronovi bylo jasné, že s výukou je konec. S povzdechem schoval pomůcky a poslal obě ven. Terezka se hned hnala na květinovou louku, aby Hance i sobě upletla čerstvý věneček z květů. Po obědě zatáhla Hanku k potoku a došlo na její nejoblíbenější činnost – stavění rybníčků. Zdálo se, že Terezku tahle blátivá zábava nikdy neomrzí.

Hanka ji načapala, jak i při téhle činnosti používá magii. Tvarovala hráze, nutila vodu, aby proudila postavenými kanály, aby tekla do kopce a pak malým vodopádem zpět. Přemýšlela, jestli holčičku nemá napomenout, ale všechno probíhalo tak přirozeně a neškodně, že se rozhodla Terezce nekazit hru.

Vtom se jí za zády vynořil Vron.

„Teri, copak tam děláš? Už jsem ti přece říkal, že při hraní se magie používat nemá.“

„Ale já ji nutně potřebovala,“ bránila se holčička.

„Můžeš stavět normální rybníčky? Bez vodopádů?! Tohle už nedělej!“

„Opravdu nesmím?“

„Opravdu nesmíš.“

Terezka ukřivděně rozkopala hráze. Hanka se na Vrona taky zamračila, ale nic neřekla. Hádat se s ním na tohle téma nemělo cenu.

„Možná bys měla vzít Terezku k jednorožcům už teď,“ řekl najednou její přítel a jeho hlas zněl smutně a unaveně.

„Ale vždyť mám ještě několikrát týdně vyučování. A prázdniny jsou málem za dveřmi,“ podívala se na Vrona, jako by se ptala, co ho to najednou napadlo.

„Klidně tě u profesorů omluvím.“

„Vrone, co se děje? Něco mi tajíš?“

„Zatím se neděje vůbec nic. Ale tys ten výlet Terezce slíbila.“

„No, ano. Ale hned teď? Proč takový spěch?“

„Neptej se. Prostě ji vezmi ke svým rodičům a hezky si ten výlet užijte.“

Hanka byla přesvědčená, že má její přítel ke své žádosti vážný důvod. Ale fakt, že jí ho nechce prozradit, ji dost vytáčel. A neméně ji rozčilovalo, že jí absolutně nedochází, oč se může jednat.

„Ve středu mám hodinu s profesorem Rohanem, takže bychom ke stádu mohly vyrazit dejme tomu ve čtvrtek,“ hledala Hanka nejbližší možný termín pro výlet. „Co ty na to? Vyhovuje?“

„No... Snad ano,“ odpověděl muž váhavě a sledoval Terezku, jak se snaží v

blátě co nejvíc umazat.

Bylo nad slunce jasnější, že tohle provádí holčička Vronovi na truc. Moc dobře věděla, jak nerad ji vidí špinavou od hlavy k patě. Tentokrát se ale Terezka žádné reakce z jeho strany nedočkala. Než je opustil, podotkl pouze: „A umyjte se, než se vrátíte domů.“ Ani nezvýšil hlas. Terezku najednou přestalo bavit brouzdání se blátem a zamířila k Hance.

„Máš mě ráda?“ dívala se na ni velkýma důvěřivýma očima.

„To víš, že ano,“ vzala zablácenou holčičku do náruče, i když věděla, že následná očista bude kvůli tomu mnohem náročnější.

„Táta se na mě zlobí...“ konstatovala tiše.

„Ale jdi ty. On tě má rád. Jen ho mrzí, když neposloucháš.“

„Já už budu poslouchat.“

Možná tak do dnešního večera, pomyslela si Hanka, ale nahlas její slib nekomentovala.

„Půjdeme se umýt?“ navrhla sama Terezka.

„No, myslím, že to velice nutně potřebujeme,“ zasmála se Hanka, když holčičku pustila a koukla se na sebe.

Mytí se neobešlo bez cákání a spousty legrace. Přesto si Hanka nemohla nevšimnout magického zavlnění. Někdo v jejich blízkosti otevřel bránu. Asi přišla návštěva. Zvědavě zamířila spolu s holčičkou ke srubu. Překvapeně sledovala neznámého člověka, jak mluví s Vronem a něco mu předává. Než došly blíž, návštěvník se rozloučil a odešel.

„Kdo to byl?“ zajímalo Hanku.

„Doručovatel.“

„A co ti doručil?“

Vron v ruce svíral svitek s pečeti ochránců.

„Proč si s tebou dopisují tak oficiálně?“ podivila se Hanka. „O co jde?“

Vron pokrčil rameny. Nejevil sebemenší chuť dopis rozpečetit. Pár vteřin hleděl na Hanku a Terezku, jako by se nemohl rozhodnout, co odpovědět.

„Možná byste se měly k jednorožcům vypravit už dnes,“ pronesl nakonec tiše, ale rozhodně.

Hanka nadzdvihla obočí a Terezka se celá rozzářila: „Ano, ano, ano, půjdeme za nimi hned teď.“ A běžela Vrona obejmout.

„Nejdřív pojd'te dovnitř, zabalíte si pár věcí a já udělám večeři,“ vzal holčičku do náruče a Hanka by přísahala, že se mu v očích zaleskly slzy.

„Ani se nepodíváš, co ti ochránci píšou?“ podivila se, když její přítel hodil zapečetěný svitek na polici.

„Korespondence má čas. Přečtu si ji večer,“ mávl rukou a ohřál směs masa a zeleniny, kterou si Hanka s Terezkou balily do tenkých nasucho upečených placek.

„Musím si vzít s sebou panenku,“ vystřelila holčička od stolu, sotva dojedla.

Hanka se tázavě zadívala na Vrona.

„Ve škole tě omluvím. A u toho tvýho trpasličího profesora taky,“ řekl potichu. Nezdálo se, že by měl v úmyslu cokoliv vysvětlovat.

„Jsem už velká holka, mohl bys mi říct pravdu,“ zkusila z něj vymáčknout aspoň nějakou informaci.

„Nač si kazit náladu... před pravdou stejně neutečeme. Raději si užijte výlet v klidu.“

„Jak mám být, sakra, v klidu, když vím, že mě úmyslně držíš v nevědomosti?!“

„Být naštvaná je daleko lepší varianta než se trápit, věř mi.“

„Tu tvoji dospěláckou ohleduplnost fakt nesnáším!“

„A pozdravuj ode mě R'ihana.“

Terezka přihopkala zpět ke stolu. Hance podala vak s hračkami a Vronovi se vyšplhala do náruče.

„Jsi můj nejlepší a nejhodnější táta,“ objala ho kolem krku.

„Nejsem tvůj opravdový táta. Jenom jsem tě adoptoval, to je trochu rozdíl, Terezko.“

„Pro mě jsi a vždycky budeš jediný táta, kterého mám ráda.“

Vron si odkašlal, polkl a rychle změnil téma: „Až přijdete k jednorožcům, chovej se slušně, hezky je pozdrav a za všechno poděkuj. Ať si o tobě nemyslí, že patříš mezi nezdvořáky.“

„A nemůžeš tam jít s námi?“

„To by se nehodilo. Pozvali přece hlavně tebe.“

„Škoda. Chtěla bych tě mít s sebou.“

„Neboj se. S Hankou se ti u nich bude líbit.“

„A už půjdeme? Nemůžu se dočkat.“

Vyšli před srub a Hanka s chutí vdechla vůni okolních lesů. Prostý srub uprostřed přírody jí přirostl k srdci rychleji, než čekala.

„Kdyby se něco dělo, určitě se mi ozvi,“ požádala přítele a usmála se.

Neuměla se na něj zlobit. Také Vron pootočil hlavu, aby se jí mohl podívat do očí. Nedokázala z jeho výrazu vyčíst, co si myslí, ale oči se mu příliš leskly a příliš často mrkal.

„Hlavně, ať si Terezka jednorožce užije. Klidně u nich zůstaňte tak dlouho, jak budete chtít,“ na Vronově obličeji se zračil úsměv, ale smutné vrásky z tváře nevymazal.

Hanka neměla z odchodu dobrý pocit. Proč se je přítel snaží dostat pryč co nejdřív a na co nejdélší dobu? Jaký má důvod? Zatnula zuby, aby se s ním místo loučení nepohádala, a kývla na holčičku. Pak otevřela bránu k jednorožcům. Obě Vronovi zamávaly na rozloučenou a přesunuly se na louku Hančiny čtyřnohé rodiny.

Terezčina volba

Sotva pohnulo okno brány, zasáhlo do jejich myslí mnohohlasé uvítání stáda, které bylo mile překvapeno jejich nenadálým příchodem. Téměř okamžitě přiklusali R'íhan, L'gala a P'ujibo. Terezka spontánně běžela mladého jednorožce obejmout. Její čtyřnohý kamarád sdílel její radost a nechal se opakovaně hladit malou ručkou, která ho nedávno zachránila před vyhoštěním ze stáda.

„Chceš vidět, jak to u nás vypadá?“ navrhl jí P'ujibo a Terezka nadšeně souhlasila. Ani se neohlédla a důvěřivě následovala bílého čtyřnohého kamaráda do lesa. Zajímalo ji úplně všechno a jednorožec ochotně odpovídal na záplavu zvědavých otázek a seznamoval ji se všemi zvláštnostmi zdejšího hvozdu.

„Neboj se, on ji ohlídá,“ uklidňoval Hanku R'íhan, když vyprovázela holčičku starostlivým pohledem. „U nás jí žádné nebezpečí nehrozí.“

„Já vím, tohle je jen podvědomý reflex. Navíc mi vrtá hlavou, proč nás Vron poslal ke stádu už teď před prázdninami. Něco se děje a já absolutně netuším co.“

„Možná si dělá starosti kvůli té malé.“

„Kvůli Terezce? Z jakého důvodu? Všechno se přece srovnalo. Adoptoval ji, začala mluvit, je nadaná...“

„Její nadání je vskutku mimořádné,“ pokýval hlavou jednorozec.

„V tom máš pravdu. Od té doby, co přetrhla pouto mezi Lídou a P’ujibem, vlastně kouzlí, kudy chodí. Předtím se mi nezdálo, že by uměla svůj sedmý smysl tak přirozeně využívat.“

„Ano. Během té neobyčejné magické události našla nejen svou řeč, ale i sama sebe.“

„Souhlasím. Ale proč by to mělo Vrona trápit?“

„Pravděpodobně se bojí, že mu ji vezmou.“

„Ty myslíš, že by mohli?“ podívala se Hanka zamyšleně na svého čtyřnohého otce.

Představa, že by někdo přišel a chtěl odvést Terezku pryč, se jí vůbec nezamlouvala. Vybavila si, jak Vron holčičce neustále zakazuje užívání magie. Možná by rád vzbudil dojem, že není nadanější než ostatní děti. A mohli by mu ji ochránci odebrat, přestože už se uskutečnila adopce? Asi by se měla zeptat Rafana, co všechno zákon umožňuje.

„Netrap se něčím, co ještě nepřišlo,“ vlídně ji napomenula L’gala, „nikdy předem nevíš, jakou cestu ti život nabídne. A mnohdy ani není jasné, zda dobré věci skončí dobře a zlé špatně. Osud je bludiště cest a leckdy nedohlédneš ani na první křižovatku. Kdo dokáže předpovědět, co bude pro holčičku dobré a co ne?“

„Máš pravdu,“ rozhodla se Hanka zahnat znepokojivé myšlenky.

Následující dva dny si Hanka i Terezka užívaly naplno. Bylo slunečné přívětivé počasí, Hanka učila Terezku plavat v jezírku, vyrazily dokonce i k potoku hledat drahé kameny. Terezka se pod vedením P'ujiba sešla s několika mlád'aty jednorožců a vydržela si s nimi celé hodiny hrát. Vykouznila jim hejno barevných motýlů, které nebylo snadné dohonit a kteří při nejmenším doteku mizeli. Pak se společně soustředili na hledání nerozkvetlých poupat květin a nutili je vykvést. Večer se unavená holčička i se svou panenkou stulila k Hance a v měkké trávě obě klidně spaly až do rána.

Ve čtvrtek za nimi k jezírku přišel R'íhan a požádal je, aby ho obě doprovodily. Dovedl je na místo, kde se pokojně popásali S'faidea, strážkyně hranic a léčitelka, a naslouchající K'lumonideotis, strážce života a času. Hanka je viděla ráda a byla zvědavá, o co půjde.

Při jejich příchodu oba jednorožci zvedli hlavy a popošli o pár kroků k nim. Promluvili přímo k Terezce.

„Děkujeme ti, dívko, za záchranu mladého P'ujiba. Dlužíme ti velkou laskavost a naše rada se usnesla, že je vhodné, abychom ti nabídli život uprostřed našeho stáda. Ochráníme tě, dáme ti vzdělání a v okamžiku plnoletosti se staneš plnohodnotným členem stáda. Co na to říkáš? Chceš být jedním z nás?“

Terezce se rozzářily oči jako diamaty a Hanka nepochybovala o tom, že dívenka v příští vteřině nadšeně přikývne. Nabídka jednorožců byla opravdu nečekaná. Tak nečekaná, že byl překvapen dokonce i sám R'íhan, jak vycítila. Vzpomněla si, jak složité byly dohady kolem toho, zda budou nebo nebudou adoptovat ji, a naprosto nechápala, jak je možné, že Terezce to samé nabízejí hned při její první návštěvě. Že by i jim imponovalo mimořádné dívčino nadání? Nebo jen chtějí vyrovnat onu zmiňovanou laskavost? Něco podobného ale nemohou udělat bez Vronova souhlasu. Zachytila Terezčin pohled a nadechovala se k vysvětlení, že to nebude tak jednoduché. Holčička ji ale předešla a promluvila sama.

„Ano. Mohli bychom tu s tátou bydlet. Líbí se mi u vás.“

„Zřejmě jsi naši nabídku nepochopila úplně přesně,“ vlídně podotkla S' faidea, „u stáda bys bydlela jen ty a Hanka. Nikdo jiný.“

„Táta ne?“

„Tvoji rodiče zemřeli.“

„Vron je můj táta! A bez něj tu bydlet nebudu,“ prohlásila nekompromisně Terezka.

„Dobrá. Nutit tě nemůžeme. Ale raději si naši nabídku ještě promysli. Byla bys tu v bezpečí. Naučila by ses úžasné věci. Měli bychom tě rádi.“

„To byste museli mít rádi taky tátu,“ sdělila strážkyni bez obalu holčička. Hanka měla co dělat, aby se nezasmála nahlas, jak to mrně bez mrknutí oka odkoplo nabídku nejváženějších jednorožců.

K' lumonideotis se ale na Hanku obrátil důvěrným kontaktem, který slyšela jen ona.

„Tohle dítě je upřímné a čisté. Pro nás není jeho odpověď urážkou, H' anaríjo. Jen jsme zarmoucení jeho osudem, pokud odmítne,“ vysvětloval jemně a Hanka najednou cítila jednorožcův opravdový hluboký smutek. Jak vyčetla z jeho pootevřené mysli, kterou jí předestřel, v radě hlasoval pro přijetí holčičky do stáda a upřímně toužil jí pomoci stejně, jako i ona pomohla jednorožcům. To vše se nyní dívce pokoušel objasnit ve svých myšlenkách. Hanku jeho vstřícnost zarazila. Obvykle starého mudrce ani nenapadlo, že by se měl zdržovat rozhovorem právě s ní. Proč najednou taková změna? Jako by chtěl vyzdvihnout důležitost osudového okamžiku.

Než si stihla promyslet odpověď, pokračoval: „Málokdo může tu malou naučit, jak zacházet s magií, kterou používá. My bychom to dokázali. Promluv s ní o tom tak, aby náš záměr pochopila. Ať ještě zváží svou odpověď. Než odtud odejdete, rádi přijmeme změnu jejího rozhodnutí.“

Jakmile ale opustí území jednorožců, cesta ke stádu se pro ni uzavře. Naše hlasování nebylo jednotné a příště už určitě nezískáme dostatek hlasů, aby jí bylo dovoleno žít u stáda.“

„A kdo by ji učil? R’íhan?“

„Učil bych ji já a musela by se mnou žít v Posvátném háji.“

„Ona by nebydlela v naší rodině?“ ujišťovala se nedůvěřivě Hanka.

„Ne. Jejím domovem by byl Posvátný háj. Ale mohla by u vás občas strávit pár hodin.“

„A mohl by ji navštěvovat i Vron?“

„Ne, to v žádném případě.“

„Už by ji nikdy nesměl vidět?“ zarazilo Hanku jednorožcovo vyjádření.

„Dokud ta malá nepřekročí práh dospělosti, tak ne.“

„Jenže on ji adoptoval. Nyní je oficiálně jejím otcem.“

„Pokud ji má rád, jistě by naši podmínku akceptoval.“

Jednorožec vycítil dívčin vnitřní nesouhlas. Hanka byla otřesená představou, že by chtěl někdo Terezku odloučit od světa, vzít jí všechny její dětské radosti a ještě prohlašovat, že je to pro její dobro. Oč byli jednorožci lepší, než její skuteční rodiče, kteří holčičku drželi někde ve sklepní místnosti?

„Možná i její opravdoví rodiče chtěli tu malou ochránit před krutým osudem,“ odpověděl K’lumonideotis na její myšlenky.

„Ochránit? A před čím?“

„Svět nemá rád mimořádně nadané jedince. Jsou pro své okolí příliš nebezpeční.“

„Nesmysl!“ nesouhlasila Hanka se starým moudrým jednorožcem. „Vron z Terezky vychová slušného odpovědného člověka!“

„Všechny věci nejsou jen o výchově. Co když mu okolnosti neumožní, aby ji dobře vychoval?“

„Jaké okolnosti?“

„Co já vím. Dokud nenastaly, těžko předvídat, kam tu malou dovede cesta osudu.“

„Tak proč si myslíš, že je potřeba Terezku chránit?“

„Moje zkušenost mi říká, že s jejím nadáním se nedokáže vyhnout nepříznivým zvrátům osudu. Poradíte si s těmi, kdo budou požadovat její smrt?“

„Kdo by asi tak mohl požadovat smrt dítěte?“

„Neobyčejně nadaného dítěte!“

„No dobře. Kdo by měl zájem na smrti neobyčejně nadaného dítěte?“

„Především draci.“

„Cože???“

„Nebude-li jedním z jednorožců, už nikdy nedostane k dispozici magii stáda, aby ji zachránila, až se bude bránit a použije náročné kouzlo. Pak se před ní otevrou jen dvě možnosti: ztráta čisté mysli nebo smrt. Přemýšlej o tom, H'anaríjo, než s tou malou budeš o našem návrhu hovořit. Jsme její šance, jak si zachovat čistou mysl a naučit se zacházet s velkým darem magie. Ale musí se rozhodnout co nejdřív. Dokud je její mysl jasná a čistá.“

„Ale Vron říkal,“ vzpomněla si Hanka na den, kdy její přítel vyprávěl o svém prvním setkání s Terezkou, „že má na svědomí život svého skutečného otce. A přesto je pořád čistá?“

„Sama přece dobře víš, že zoufalé činy na záchranu sama sebe, svých milovaných a svého domova nikoho neposkvrní. Na ty má každý jedinec právo.“

„Budu o přemýšlet o jejím sedmém smyslu a promluvím s ní,“ slíbila Hanka K'lumonideotisovi.

„Pověz jí, že změna jejího názoru by jednorožce potěšila.“

„Jistě. Nezapomenu ani na jediné slovo z našeho rozhovoru.“

Když se Hanka rozhlédla, zjistila, že R'íhan s Terezkou i S'faidea už odešli. Ještě jednou se otočila ke K'lumonideotisovi.

„Děkuji za odpovědi, které jsem dostala na své otázky,“ rozloučila se s ním s obřadnou zdvořilostí, „bylo mi ctí rozmlouvat s nejmoudřejším mezi moudrými.“

Starý jednorožec nepatrně kývl hlavou, aby naznačil spokojenost s tím, že naslouchala jeho radám, a vzápětí i on vykouzlenou bránou odkráčel pryč.

Hanka zůstala sama se svými myšlenkami. Momentálně v nich měla pěkný zmatek. Z postoje jednorožců vyplynulo hned několik zásadních věcí. Terezčino nadání je příliš velké a bude ji dříve nebo později ohrožovat na životě. Někdo ji musí chránit, než vyroste a naučí se ovládat svou magii. Nevhodné použití síly ji může dovést na práh smrti. A nejen to. Strach z jejího nadání nejspíš některé jedince dožene k tomu, aby se ji pokusili odstranit, dokud je malá a nedovede se náležitě bránit. Sice nechápala, proč by na její smrti měli mít zájem především draci, ale zkušený jednorožec určitě věděl, o čem mluví. A pak je tu otázka, jak se k tomu postaví sami ochránci? Budou důvěřovat Vronovi natolik, aby mu holčičku nechali na vychování? A dokáže vůbec její přítel Terezku uhlídat, aby neprovedla kouzlo, které by ji zabilo, nebo jak říkají jednorožci, zbavilo čisté mysli? Co vlastně K'lumonideotis myslel tou čistou myslí? Jak by se mohlo dítě kouzlem pošpinit?

Hanka se pomalu vydala směrem k R'íhanovu domovu. Otec už na ni čekal. Pověřil P'ujiba, aby se zatím o holčičku postaral, a sám byl připraven s Hankou probrat vzniklou situaci. Dlouho diskutovali o tom, co je pro tu malou vhodnější. R'íhan se přikláněl k variantě, aby přijala ochranu stáda. Hance se ale zdálo, že by tím Tereзка přišla o šanci na normální život. Důvěřovala Vronovi, že chce pro holčičku to nejlepší.

„Ale vždyt' on sám tě poslal s Terezkou sem k nám,“ namítl jednorožec, „třeba doufal, že jí něco podobného nabídneme.“

Hanka se pokusila Vrona kontaktovat pomocí dračí komunikace. Nebyl však dostupný. Jako naschvál – právě teď! Bud' spojení přímo odmítal, nebo se něco stalo. Zkusila se zeptat Rafana.

„V Santareně je všechno v pořádku. Zachariáš nic neříkal a o Vronovi nevím. Od neděle jsem ho neviděl,“ podivil se Hančinu dotazu kamarád. „Mám se skočit podívat do vašeho srubu?“ nabídl, když vycítil Hančinu starost.

„Bud' tak hodný.“

Asi po čtvrt hodině jí Rafan odpověděl: „U sebe doma není. Odhaduji, že už několik dní. Jestli chceš, nechám mu na stole vzkaz, aby se ti ozval, až se vrátí.“

„Dobrý nápad,“ poděkovala kamarádovi Hanka.

Tím, že si nemohla promluvit s Vronem, se její dilema jen prohlubovalo. Co má Terezce doporučit? Několik příštích dnů by mohlo mít velký dopad na její budoucnost. Varování jednorožců není radno brát na lehkou váhu.

„Máš přece dost času,“ snažil se Hance ulehčit rozhodování R'íhan. „Klidně přemýšlej, jak dlouho potřebuješ. Až si všechno uspořádáš ve své vlastní mysli, budeš připravena i na rozmluvu se svou malou sestřičkou. Není, kam spěchat. Najdi, co ti radí svůj rozum a tvé srdce. Uved' svou duši do souladu a pověz té malé, co si o naší nabídce myslíš. Nezapomeň ale, že to bude

především Terezka, kdo bude mít poslední slovo. Ona sama se musí rozhodnout. Ani ty, ani my ji nemůžeme nutit k něčemu, co její mysl odmítá.“

„Ona sama z toho ještě přece nemá rozum.“

„Možná. Ale i tak bude rozhodovat o svém osudu právě ona. Každý má právo na svůj názor i na své chyby. O tom je život.“

„Copak dokáže posoudit, co je pro ni dobré?“ namítla Hanka.

Skoro se zdálo, že se R'íhan zasmál: „Co svět světem stojí, stále se opakuje to samé. Děti nedůvěřují radám svých rodičů a moudrých starců. Každý chce sám projít lesem svých chyb a omylů až k branám zkušenosti. I Terezka má právo na tuhle cestu. Ty jí poskytněš informace a ona si vybere podle svého nejlepšího vědomí.“

„Něco na tom bude,“ připustila s úsměvem Hanka, „i já často ignoruju dobré rady svých přátel.“

„No vidíš. Pověz té malé vše, co víš a co cítíš, ale nenut' ji k něčemu, co není připravena přijmout. Z výčitek a trpkosti žádné dobro nevzejde. Ona sama se rozhodne a jen ona sama pak ponese důsledky své volby. Tvoje cesta životem nepatří a ani nebude patřit k jednoduchým. Avšak ta její může být mnohem těžší, než ta tvoje. Nadání je dar i prokletí.“

„Ale i ona má přece nárok hrát si a radovat se jako jiné děti.“

„Je jiná než normální děti, jejich hry ji brzo přestanou bavit. Bojím se, že vždycky bude svým způsobem osamělá. Smiř se s tím, H'anaríjo, ani ty neovlivníš neovlivnitelné.“

„Mám ji ráda. Nechci, aby se trápila.“

„Ani my nechceme, aby se trápila,“ přitakal R'íhan, „proto jí nabízíme život u našeho stáda. Měli bychom ji rádi a unikla by mnoha problémům.“

„Možná,“ připustila s povzdechem. „Víš, musím o tom ještě chvíli v klidu přemýšlet.“

Následující den Hanka vyhledávala samotu. O Terezku bylo dobře postaráno, takže mohla nerušeně uvažovat nad vším, co bylo řečeno, a hlavně nad tím, co by se mohlo přihodit v budoucnu. Postupně se dopracovala k názoru, že by měla Terezka nabídku jednorožců přijmout. I když nemohla kontaktovat Vrona, věřila, že ho zná natolik, aby odhadla jeho postoj. Dospěla k přesvědčení, že je Vron záměrně poslal k jednorožcům dřív, než otevřel dokument s pečeti ochránců. I při následném rozloučení vypadal, jako by už holčičku neměl nikdy vidět. Možná tušil, že mu ji chtějí odebrat. Po přečtení příkazu už by se Terezka k jednorožcům zřejmě nikdy nepodívala. Hanka si byla téměř jistá, že jsou její úvahy správné.

V sobotu si šla společně s Terezkou zaplavat. Když se příjemně unavené sušily na břehu, holčička posmutněla: „Už bych se chtěla vrátit domů.“

„Což o to, domů se vypravit můžeme. Ale počítej s tím, že tam Vron nebude,“ odpověděla Hanka.

„Jak to víš?“

„Už několikrát jsem ho zkoušela kontaktovat, ale nedaří se mi to. Asi je někde daleko nebo mimo můj dosah.“

„Copak ty s ním umíš mluvit na dálku?“

„Umím.“

„Taky to chci umět.“

„Až se naučíš pořádně ovládat magii, zvládneš spoustu zajímavých věcí,“ nechtělo se Hance složitě vysvětlovat, že dračí komunikace není mezi lidmi obvyklá.

„A jak se to dělá?“

„Každý používá jiný způsob. Můžu ti ukázat, jak to dělám já. Ale nesměla by ses polekat, až ti vstoupím do mysli.“

„A proč bych se měla polekat?“ nechápala holčička.

„Tak zavři oči a dávej pozor,“ usmála se Hanka a zaměřila se dračí komunikací na Terezčinu mysl. Dívčin krystal byl hodně do rezava a svým způsobem barevně neustálený. Mihnuly se v něm odlesky od oranžové po zemitě hnědou. Uprostřed krystalu se náhle rozzářily dychtivé dětské oči.

„Tak co, moje malá sestřičko, slyšíš mě?“ zeptala se Hanka v myšlenkách.

„To je krása, moc se mi líbí takhle mluvit,“ odpověděla holčička stejnou cestou.

Ještě si vyměnily několik myšlenkových vzkazů a potom Hanka dračí komunikaci ukončila. Terezka byla chvíli zticha, ale najednou se posadila a zamračila se.

„Mně to nejde. Poradíš mi?“

„Víš, jsem tak trochu spřízněná s drakem,“ musela nakonec Hanka s pravdou ven, „takže ovládám i některé dračí dovednosti. A tohle je jedna z nich.“

„Co se musí udělat, aby se člověk spříznil s drakem?“

„No dobře,“ vzdychla, „udělej si pohodlí. Povím ti příběh o jedné malé holčičce, která si několik let myslela, že je úplně obyčejný sirotek.“

„Budeš vyprávět o sobě?“ okamžitě se zorientovala Terezka.

„Ano.“

„Tak už povídej,“ dožadovala se netrpělivě.

Když Hanka skončila, holčička jen smutně vzdychla: „Takže já dračí věci umět nebudu. Jsem jenom obyčejný člověk.“

„Vůbec nejsi obyčejný člověk,“ zavrtěla Hanka s úsměvem hlavou, „jinak by ti jednorožci nenabídli, abys patřila do našeho stáda.“

„Jenže nechtějí, aby tu se mnou bydlel Vron,“ dotčeně našpulila pusu.

„Něco hodně podobného se ti může stát i mezi lidmi. Třeba ochránci usoudí, že Vron není pro nadanou holčičku jako vychovatel vhodný. Třeba tě odvedou do nějaké speciální školy pro geniální děti. Co uděláš potom?“

„Uteču zpátky k Vronovi.“

„A když návrat nebude možný?“

Terezčina pusa se nakrabatila a zdálo se, že začne plakat.

„Podle mě bys měla zůstat mezi jednorožci. Mají tě rádi.“

Vzdorovitý pohled signalizoval, že Hančina slova rozhodně nepadla na úrodnou půdu.

„Já chci domů. Za Vronem!“ dožadovala se skoro plačtivě.

„Jakmile odejdeme, budou to jednorožci vnímat jako tvé odmítnutí. Už tě nikdy mezi sebe nepřijmou,“ pokoušela se Hanka holčičce objasnit důsledek jejího rozhodnutí.

„Tak at'! Chci za tátou!“

„P'ujibo bude smutný,“ vytáhla Hanka nejvyšší trumf.

Terezka se na okamžik zarazila a vzápětí se rozplakala naplno.

„Když mně se... po tátovi... hrozně stýská,“ vypravila ze sebe mezi vzlyky a stulila se v Hančině náručí.

Na břehu jezírka se objevil jednorožec a zamířil pomalu k nim.

„Neplač, moje malá přítelkyně,“ pronesl konejšivě P’ujibo, „dokud bude tvoje srdce plné lásky tak jako dnes, jednorožci budou na tvé straně. Vždycky mezi nimi budeš mít nejméně jednoho věrného přítele.“

Terezka přestala vzlykat a pokusila se o úsměv.

„Vysad’ ji na mě,“ požádal Hanku P’ujibo, „vezmu ji ještě naposledy na naše nejkrásnější a nejkouzelnější místa.“

Hanka zadumaně hleděla, jak její čtyřnohý bratr odnáší Terezku směrem k lesu. Nyní už bylo jasné, že se dívenka v žádném případě Vronovy společnosti dobrovolně nevzdá.

Hanka se opět pokusila o kontakt se svým přítelem a už ji nijak nepřekvapilo, že ani tentokrát neuspěla. Nedá se nic dělat. Bude se muset s Terezkou vrátit a zjistit, co se doma stalo. Byla rozhodnutá svou malou sestřičku bránit před každým, kdo by jí chtěl nějak komplikovat život. Třeba i před samotnými ochránci!

Zatímco v ní bouřily nezkrocené emoce, vzala do dlaní jeden z nalezených kamenů a vymodelovala na něm reliéf Terezčina obličeje. Cítila, jak do kamene proudí její nejistota smíšená s láskou a touhou poskytnout milovanému dítěti radost ze života. Práce ji uklidňovala a mírnila rozbouřené city. Při souznění s kamenem jako by se všechny rozporuplné myšlenky spojily a konečně se proluly do vzájemné rovnováhy. Až najde Vrona, přesvědčí ho, aby se jí svěřil se svými obavami. Je třeba najít pro Terezku cestu, na které by byla aspoň trochu šťastná. Pokud oni oba spojí své síly, určitě nějaké řešení najdou.

Naposledy se dotkla kamene, když se objevil R’íhan a před ní se zhmotnilo jídlo.

„Už je pozdě, měla bys něco sníst,“ připomněl jí vlídně.

Mírně se naklonil nad právě dokončený kamenný reliéf. „Pozoruhodná práce, H’anaríjo, necháš nám ho jako upomínku na tu malou?“

„Opravdu se ti líbí?“ potěšilo Hanku.

„Je vskutku mimořádný. Buď si jistá, že si ho k nám přijdou prohlédnout všichni členové stáda.“

„Co teď dělá Terezka?“

„Můj syn si chce užít její společnosti co nejdéle. Ale určitě ji večer přivede, nemusíš mít obavy.“

„Ráno ji odvedu zpátky domů.“

„Kéž vás provází přízeň osudu,“ R'íhan stále ještě upřeně hleděl na vytvarovaný kámen.

Terezka se z výletu vrátila spokojená a usměvavá. Přinesla si spoustu zážitků a nevěděla, o čem vyprávět dřív. Před spaním Hance líčila, jak s P'ujibem naslouchali zpěvu dryád, jak se napili u pramene, kde kdysi Hanka se Svát'ou tvarovali skálu, aby byl přístup k vodě vhodný pro všechny žíznivé, a kdyby jí únava nezamkla víčka, povídala by snad až do rána. I tuhle poslední noc strávily obě dívky v měkkém loži z voňavé trávy a zdály se jim příjemné sny. Možná je seslal R'íhan, možná vznikly jen díky harmonii místa, kde obě spaly. Ani jedna z nich netušila, že je to poslední bezstarostná noc, která jim byla dopřána.

Dračí útok

Ráno se rozloučily a Hančinou bránou prošly do známých míst u Vronova srubu.

„Vroneee! Už jsme doma!“ zahalekala Terezka a chtěla se rozběhnout k roubené stavbě.

V poslední chvíli ji Hanka chytila za šaty a zadržela.

„Počkej, něco se mi tu nezdá. Neslyšíš?“

„Ne. Nic neslyším.“

„No právě!“

„Nezpívají ptáci...“ došlo Terezce, a než Hanka stihla cokoliv podniknout, zapojila svůj sedmý smysl do zkoumání okolí.

„Přestaň používat magii,“ napomenula ji Hanka, když si vzpomněla na varování, že stádo už holčičce nebude pomáhat, pokud použije víc magie, než má k dispozici ze svých zdrojů.

Vtom Hanku téměř ohlušil řev: „To je ona! Je tady! Zabijte ji!!!“

Nejdřív se podivila, že se holčička vůbec nepolekala. Během dalšího úderu srdce jí však došlo, že se jednalo o obecnou dračí komunikaci, určenou všem drakům v doslechu.

Vzápětí nad nimi zakroužil stín a dračí oheň smetl Vronův srub.

Terezka bez váhání sáhla po magii a vyslala na obrovského letícího tvora kouzlo, které Hanka nepoznala. Dračí řev napověděl, že zasáhlo svůj cíl a útočníka zranilo.

„Co děláš? Okamžitě přestaň používat magii,“ nařídila holčičce a táhla ji ke skále, kde byla větší šance se krýt před útokem dalšího draka. Právě nalétával přímo k nim. Razance útoku byla děsivá. Hanka zaštitila sebe i Terezku, přesto je olízla horká vlna. Drak naštěstí mířil kousek vedle – do míst, kde ještě před chvílí stály. Les kolem nich začínal hořet.

„Nečaruj! Rozumíš, co ti říkám?!“ zatřepala Hanka Terezkou a znovu ji

odtáhla o kousek dál. Urychleně posílila obrannou vrstvu, protože nyní nalétávali dva draci najednou. Nebýt kouzla dračího mostu, kterým byly obě dívky zaštitěné, zbyl by z nich jen černý škvarek. Draci plnou silou zaútočili na místo, kde holčička naposledy sáhla po své magii.

Hanka usoudila, že nemá šanci se na jedné straně bránit drakům a na druhé straně uhlídat svoji malou společnici, aby nekouzila. Musí co nejrychleji utéct. Ale co jestli je draci podle brány vystopují? Chtělo by to utéct někam, kde neohrozí své přátele a kam je tihle divocí útočníci nedokážou pronásledovat.

Otevřela bránu do Dubovníku a protáhla holčičku s sebou.

„Poběž rychle,“ vlekla ji přes lidmi zaplněné tržiště až k pobřeží. Tam otevřela bránu do Pasteku. Opět se rozběhla a táhla Terezku do nejužší uličky, kterou tu znala, a další bránu otevřela do Poluty.

Obě sotva popadaly dech. Přestaly utíkat a pokračovaly jen rychlou chůzí. Hanka si nebyla jistá, kolik bran za sebou zvládne otevřít. Sice měla chuť se přemístit zpátky k jednorožcům, ale v případě, že by draci neztratili její stopu, mohlo by dojít ke střetu dvou ras, které se ani normálně moc nemilovaly. Nechtěla ani domýšlet, k čemu by pak mezi nimi mohlo dojít. Ne! Jednorožce z toho musí vynechat! Dvěma magickými kamínky doplnila svou magii a uvažovala, jestli už je bezpečné se přemístit do Santareny k Zachariášovi. Pro jistotu to vzala ještě přes vesnici, kde dřív bydlela Svát'ova rodina a jako poslední zastávku vybrala jezero u dračího hrobu. Snad tu aspoň na chvíli budou v bezpečí.

Ve studené vodě se s Terezkou trochu opláchly a Hanka magicky odstranila nejhorší skvrny a pach spáleniny, kterým nasákly jejich šaty.

Vzduch se zavlnil a Terezka opět sáhla po magii a vyslala kouzlo dřív, než jí v tom mohla Hanka zabránit. Přilétající drak zaúpěl a zakolísal.

„Co to, sakra, děláš?“ smýkla Hanka Terezkou a prudce ji strčila do vody. Vzápětí ji ale musela vylovit, protože překvapená holčička ztratila

rovnováhu a zapadla pod hladinu. „Tehle na nás přece neútočil!“

Mezitím drak trochu nejistě přistál na břehu.

„Já si hned myslel, že bych tě tu mohl najít. Další malér, co? Pověz mi, co se děje?“ zavrčel a neúspěšně se pokusil složit své poraněné křídlo Plam.

„No, to bych taky moc ráda věděla,“ odsekla stejným tónem.

„Proč jste na mě útočily?“

Hanka se zlostně podívala na holčičku, která celá mokrá drkotala zuby, možná ze zimy, možná ze šoku. Ten pohled přetavil její vztek na lítost.

„Nezlob se na ni. Musela si myslet, že patříš k těm, co se nás pokusili zabít. Kouzlí tak snadno a rychle, že ji ani nestihnu zarazit. Co ti vlastně provedla, Plame?“

Drak ukázal křídlo, kde měl jednu přeraženou kost a kůže kolem vypadala jako napadená agresivní plísní.

„To je Plam? Tvůj dračí bratr?“ přestala se holčička třást a zvědavě pohlédla na černého draka.

„Přesně tak. Povedlo se ti zranit mého nejlepšího kamaráda.“

„Ukaž mi to,“ požádala holčička hrozivého tvora bez nejmenší známky strachu.

Plam k ní sklonil své bolavé křídlo.

„Promiň,“ řekla Tereзка a položila své dlaně na zraněné místo. Hanka jen zalapala po dechu, když viděla, jak se poškození rychle zhojilo. Jenže pak se dívka zhroutila v bezvědomí na zem.

„A sakra,“ sklonila se nad ní a začala jí předávat všechny zbytky své energie, co momentálně měla k dispozici.

„Tohle už tu jednou bylo,“ ušklíbl se Plam a přispěl i svou zásobou magie.

Holčička zamrkala a usmála se. „Jsem unavená,“ řekla, když jí Hanka pomohla se posadit.

„Pořád ti opakuji, abys nekouzlila. Nic podobného už nám radši nedělej,“ vzdychla dívka a pohladila Terezčiny vlásy.

Plam protáhl své vyléčené křídlo a opatrně vyzkoušel, jestli funguje. Usoudil, že je vše, jak má být, a spokojeně zafuněl. Pohodlně se uvelebil v těsné blízkosti obou dívek. Nějakou dobu vedle sebe jen mlčky odpočívali. Všichni tři potřebovali nabrat sílu.

„To by mě zajímalo, proč nás draci tak zničehonic napadli,“ podívala se Hanka na svého dračího bratra.

„Mně se neptej, sestřičko, já u toho nebyl,“ odpověděl zamyšleně. „Ale na té malé je něco zvláštního. Budeš se mi smát, když řeknu, že se jí bojím?“

„Nebudu se ti smát, její nadání je záhadou i pro mě. Zranit draka pomocí magie umí jen ti nejlepší a nejzkušenější kouzelníci. Naprosto nechápu, jak se to mohlo povést takhle malému dítěti.“

„Její magie je nezvykle nasměrovaná, nevšimla sis?“

„Jo. Taková zemitá...“

„Nepoužil bych přímo tohle označení. Já ji vnímám spíš jako magii, která věci mění zevnitř ven, zatímco náš sedmý smysl ovlivňuje nejdřív vnější strukturu prostoru a pak teprve se dostává do hloubky.“

„No, v každém případě asi máme problém.“

„Můžu být nějak nápomocný?“

„Možná ano. Potřebuji si promluvit s Vronem. Dokážeš ho zavolat?“

Drak chvíli mlčel a hleděl kamsi přes jezero. Potom zavrtěl hlavou.

„Není v dosahu, nedokážu ho kontaktovat. Buď je magicky zastíněný, nebo mrtvý.“

„Až ho najdu, vlastnoručně ho uškrtním. Kdyby mi včas naznačil, co Terezce hrozí... Snad něco zjistím u Zachariáše. Jestli ani on neví, co s ním je, tak už nikdo.“

„Předpokládáš, že vás trpaslík dokáže ochránit?“

„Nepodceňuj ho. Sice vypadá jako hoteliér, ale dříme v něm velký bojovník.“

„No, pokud mu důvěřuješ, jdi za ním. Nemám ti zatím pohlídat tu malou?“

V té chvíli z Terezky spadla únava, jak ze stromu přezrálé jablko, a oběma rukama se Hanky chytla kolem krku.

„Vid' že mě tu nenecháš?“ nedala jim šanci přemýšlet o tom, že by ji dívka mohla být jen na chvíli svěřit do drakovy péče.

„Díky za nabídku, ale zdá se, že vyrazíme k Zachariášovi společně,“ pokrčila rameny Hanka a věnovala černému drakovi láskyplný úsměv.

„Až najdeš Vrona, dej mi vědět,“ foukl drak jemně do jejích neučesaných vlasů a pak se rozběhl k odletu.

„Zachariáš nám pomůže?“ zeptala se Terezka ještě před tím, než se přichystaly na přesun do Santareny.

„Já doufám, že ano,“ vzdychla Hanka a vytáhla poslední zbytky magie ze svých kamínků, aby zvládla bezpečné otevření brány do Kouzelných zahrad.

Na místě, kde jindy vládl klid, dnes bylo neobvykle živo. V zahradách se pohybovalo víc lidí než obvykle.

„No vida, tak už je tu máme,“ prohlásil robustní člověk, svírající v ruce ochráncovskou hůl moci. „Tím je všechno vyřešeno.“

Hanka se rozhlédla. Z budovy vyběhl Zachariáš, jakoby náhodou odstrčil ochránce a spěchal k nim. Za ním se ve vchodu objevil Rafan. Rychle zapátrala po přítomnosti Vrona. Nebyl tu.

Zachariáš popadl Terezku do náruče a obdařil ji vřelým úsměvem: „Tak co, ty můj malej kvítečku z divokých strání, jak se máš? Moc rád tě vidím.“ Holčička se k němu důvěřivě a radostně přitiskla.

Pro Hanku měl ale trpaslík úplně jiný úsměv. Naskýtala se otázka, jestli se vůbec o úsměv jednalo. Jeho oči jako by říkaly: Ženská jedna hloupá, horší okamžik pro návrat sis opravdu vybrat nemohla.

Řád bdělého Sekurita

„Co že se stalo?!“ velmistrův tón vibroval překvapením a vztekem.

„Lukáš Pé tajně opustil území řádu. Na dvoře jsme našli jen jeho odhozený medailon. Zatím nevíme, jak to dokázal. Poslední blokaci magie prodělal teprve před měsícem. Nemělo by být v jeho silách překonat všechny tři bariéry. Já vážně netuším...“ nešťastně a ustrašeně vysvětloval strážný, zatímco mladší kolega vedle něj usilovně pozoroval špičky svých bot.

„Copak nikdo necítil vibrace překonávaných bariér?“

„Ne, pane. Nikdo nic necítil, ani se nespustil žádný poplach.“

„U snídane ještě byl?“

„Ano. Viděl jsem ho tam.“

„Chybí nějaký kůň nebo tažné zvíře?“

„Nechybí. Všechno jsme zkontrolovali. Musel utéct pěšky.“

„Hory kolem jsou neschůdné a záludné. Daleko se dostat nemohl. Máte dvacet čtyři hodin na to, abyste ho chytili vlastními silami a dovedli zpět. Pokud uspějete, budu hodnotit vaši nedbalost ve službě pouze jako nedostatečnou bdělost. Jestli ale budu muset svolat komando, aby ho chytilo, budete oba souzeni za přečin proti řádu.“

Staršímu muži se na čele zaperlil pot.

„Koukejte tuhle svoji šanci nezapackat. Okamžitě ho chyt'te a přiveďte zpátky. A chci ho pokud možno živého! Bude za svůj čin demonstrativně pykat před očima ostatních. Všichni služebníci řádu si musí uvědomit, kde je jejich místo, a že podobné akce jsou naprosto nemyslitelné. Tak na co ještě čekáte? Nevyjádřil jsem se snad dost jasně?!“

Muži zvedli ruku k řádovému pozdravu a vypadli z místnosti velmistra rychleji než vyplašená lasice.

„To je malér, to je malér,“ cedil mezi zuby starší ze strážných, když utíkali ke zbrojnici, aby si vyzvedli vybavení potřebné do nebezpečného terénu hor.

„Jak ho tam venku dokážeme najít? Zvlášť když odhodil medailon...“ ztěžka dýchal jeho mladší kolega, který se evidentně nedokázal ubránit návalu paniky.

„Mám výcvik se sokolem. Snad nám jednoho ptáka s sebou půjčí.“

„Fakt si myslíš, že uspějeme?“

„Musíme, protože jinak skončíme mezi nimi,“ strážný mávl směrem k davu, který se po obědě pomalu rozcházel, aby se někde v okolí zapojil do manuální práce.

Všichni ti lidé v jednoduchých bavlněných oděvech působili na první pohled dojmem klidu a vyrovnanosti. Většina z nich tu prožila celý život a nikdy ani po ničem jiném netoužila. Tiše plnili své povinnosti a odevzdaně docházeli do chrámu na pravidelné kontroly spojené s blokací magie. Horší pořízení bylo s těmi, které sem dopravili představitelé řádu zvenčí. Ti bývali vzpurní a často museli být zavíráni do antimagických klecí zabudovaných v blízkosti jídelny, kde měli služebníci řádu provinilce pěkně na očích.

Na jedince, kteří tu nevyrostli, bylo potřeba dávat dobrý pozor. Odmítali nošení medailonku, který červeným leskem odhalil i sebemenší zásoby magie, a velice často se pokoušeli o útěk z pozemků řádu. Obvykle ale pohořeli hned na první ochranné bariéry a vykoledovali si trest. Po každém útěku následoval měsíc pobytu v kleci a obden procedura na blokaci magie. Pokud přežili pokus o útěk i následný trest, bylo jim dovoleno se opět zařadit mezi poslušné. Opakovaně už se obvykle o útěk nepokoušeli. Jen tři nezvladatelní to v posledních letech zkusili podruhé. Dva se vůbec nedostali přes bariéry a byli odsouzeni k trvalé ztrátě magie. Jeden si po exekuci sáhl na život, ten druhý byl absolutně apatický a do roka umřel. Tomu třetímu se opravdu podařilo dostat ven, ale raději se při potyčce nechal zabít, než by se vzdal bojovníkům řádu.

Právě proto byl útěk Lukáše Pé tak nečekaný a nepochopitelný. Zprv se jednalo o teprve dvanáctiletého kluka a zadruhé se tu narodil. Patřil sice mezi divočejší a zvědavější než jeho vrstevníci, ale proč se tak najednou rozhodl utéct? A jak proboha dokázal překonat všechny tři bariéry? Řád bdělého Sekurita se všude chlubil tím, že se přes jeho ochrany nedostanou ani ti nejlepší kouzelníci. Jak si tedy s bariérami poradil malý nevzdělaný kluk? A čeho chce útěkem dosáhnout? Přece musí vědět, že se před bojovníky řádu a vidajlámou neschová nikde na světě.

„Ty, Adalberte, mám vzít žahavé pískomety?“ zeptal se staršího kolegy mladý muž, jemuž při pohledu na sbírku zbraní pookřálo sebevědomí.

„A k čemu prosím tě? Na, vezmi si raději omračovací bleskovku,“ hodil po něm starší kolega těžkou hůl. „A taky najdi nějakou slušnou kuši a

omračující střely. Přece víš, že ho máme dostat živého.“

„Už jsi, Adalberte, někoho zabil?“

„Jen jednou a neúmyslně. Zmrskal jsem nepoučitelného zlodějského hajzlíka tak, že za tři dny umřel. Jinak ne. Víš, Máčku, já nejsem a asi nikdy nebudu bojovník. Nemám ambice být něco víc než strážnej.“

„Neříkej mi, Máčku, už nejsem malej kluk.“

„Nedělej si iluze, mladej. Dokud se nezačneš chovat jako drsnej chlap, té přezdívky se nezbavíš. Pro všechny seš a asi ještě dlouho budeš Máček, co by za makový pečivo prodal vlastní mámu,“ uchechl se starší strážný. „Tak co, už máš všechno? Můžeme vyrazit?“

Po chvíli oba stáli u brány, která umožňovala jediný průchod mezi venkovním světem a řádem. Brána byla součástí staré pevnosti a střežili ji ti nejspolehlivější ze spolehlivých. Adalbert měl na rameni připoutaného sokola s čepičkou. Když prošli poslední kontrolou, kde si úředník pořídil pečlivý soupis veškerého nafasovaného vybavení, zamířili úzkou pěšinou do hor. Hlavní přístup do pevnosti řádu vedl širokým kaňonem. Ten byl ale pod stálým dohledem a žádný rozumný uprchlík by bez jízdního zvířete veřejnou cestu nepoužil. Určitě se tudy nevydal ani Lukáš. Budou muset šplhat a kontrolovat nepříjemně členitý terén kolem nekonečně se vlekcoucích hranic střežených pozemků.

Horská cestička se po několika minutách šplhání vytratila a dál už se oba muži drželi jen linie vnější řádové bariéry. Nejdřív hledali místo, kudy Lukáš pronikl ven. Odtud se ho pokusí vystopovat, případně vyšplhat nad úroveň terénu, aby dokázali sledovat let pátracího sokola. Do tmy zbývalo několik hodin. Doufali, že aspoň odhalí směr, kudy se kluk vydal. Měli s sebou i magické brýle do tmy, aby zbytečně neztráceli čas ani v noci. Na tom, jak dnešní akci zvládnou, závisí jejich budoucí kariéra. Za každou cenu potřebují uprchlíka chytit. Jinak by se Máčkovy sny o tom, jak se jednou stane slavným bojovníkem řádu, mohly velice rychle rozplynout.

Adalbert nasadil ostré tempo a jeho mladší kolega za ním s funěním poklusával. Nespouštěli oči z terénu kolem sebe, aby náhodou nepřehlédli stopu. Kluk sice mohl skákat po kamenech, ale zase tolik placáků tu nebylo. A v travnatém úseku došlap zahladit nelze.

Dvakrát za sebou narazili na pěšinku, ale po krátkém ohledání zjistili, že ji vydupala zvěř. Teprve třetí stopa je uspokojila. Dokonce bylo na první pohled jasné, jak se mladík dostal přes třetí bariéru. Tato ochranná magická vrstva měla kromě poplachového signálu v sobě i magii, která odpuzovala vše živé a to, co se tím nedalo odradit, při kontaktu na hodně dlouhou dobu omráčila. Vrstva byla vysoká něco málo přes tři metry, aby příliš nenarušovala pohyb ptáků a hmyzu. Nyní před oběma strážnými ležela asi pětimetrová tyč, kousek dál se rýsovala pomačkaná tráva a na jednom kameni ulpělo cosi jako zaschlá krev.

„Co myslíš, že se tu stalo?“ nakrčil čelo Máček.

„No,“ podrbal se na bradě Adalbert, „ten kluk někde ukradl tyč, zřejmě si ji na druhé straně zapřel...“

„...nebo mu ji někdo podržel...“ skočil mu do řeči mladší kolega.

„...vyšplhal na ni a spolu s ní se skácel přes bariéru, aniž se tělem dotkl horního okraje.“

„A proč se nespustil poplach?“

„Bariéra signalizuje narušení jen když jde o kontakt s živým organismem. U neživých předmětů reaguje až na opakovaný pohyb v jednom místě. Jinak by poplach spustila každá navátá větvička nebo trs trávy.“

„A co říkáš na tohle? Jedná se o krev?“

„Vypadá to tak. Kluk se asi při dopadu zranil o hranu kamene. Zřejmě nic vážného. Té krve je poměrně málo.“

Bez dalšího zdržování se pustili po stopě. Chlapec se místy snažil své pronásledovatele zmást změnou směru a přesunem po skalnatých místech, ale když se strážní pozorně rozhlédli, bylo nad slunce jasnější, že jediná schůdná cesta vede horským sedlem. Nemělo logiku, aby se uprchlík motal v blízkosti pozemků řádu. A přes nepřístupné zubaté horské vrcholy by se vydal jen blázen nebo kamzík.

„Pokud se spolehneme na náš odhad a vydáme se přímo k sedlu, mohli bychom se během noci dostat skoro až k němu. Ve svahu pak vypustíme sokola, aby nám ho našel,“ uvažoval nahlas Adalbert.

„Ale co když se pleteme a on k sedlu nezamíří?“

„Potom budeme po zbytek svého života nosit vodu nebo kydat hnůj.“

„To já nechci.“

„Ani já ne. Ale jinej nápad, jak ho chytit do dvaceti čtyř hodin, nemám. Ty snad jo?“

„Ne.“

„Vsadíme tedy na moji kartu a nadběhneme mu,“ ušklíbl se Adalbert na Máčka a zamířil po kamenité planině nejbližší cestou k sedlu. Mladší kolega ho s povzdechem následoval. Šlapali ostrým tempem až do tmy a dopřáli si jen několikaminutovou pauzu na krátké občerstvení. Adalbert vylovil z brašny noční brýle a vytrvale pochodovali celou noc. Čím stoupali výš, tím méně bylo kolem nich keřů a trávy. Únava se jim zakusovala do svalů na nohou a ani sokol nebyl na rameni strážného spokojený.

Když začalo svítat, měli horizont sedla téměř na dosah. Máčkovi se zdálo, že není dál než deset minut ostré chůze, ale Adalbert vrtěl hlavou.

„Nenech se zmást optickým klamem. Museli bychom šplhat ještě nejmíň hodinu, abychom dohlédli na druhou stranu hor.“

„Neodpočineme si?“ prosebně pohlédl na kolegu mladík.

„Dobrá. Na chvíli se posad'. Já zatím vypustím sokola. Třeba něco zmerčí.“

Po chvíli se muž se sokolem vrátil. Ani nebylo třeba se ptát, zda uspěl. Jeho zasmušilý výraz mluvil sám za sebe. Odhad, kudy se uprchlík pustí, se ukázal jako mylný. Velmistr je rozhodně nepochvální.

Mlčky seděli na kamenité stráni a ani nádherné barvy vycházejícího slunce jim nedokázaly pozvednout morálku. Mohli doufat jen v jediné – že bude jejich nadřizený shovívavý.

„Co myslíš? V jaké náladě bude velmistr, až se vrátíme?“

„V té nejhorší, jakou si umíš představit.“

„Ach jo. Už pomalu ani nepamatuju, kdy se naposledy usmál. Od chvíle, co onemocněl vidajláma, je lepší se mu klidit z cesty.“

„Tahle taktika nám dnes bohužel neprojde. Jsme nahraný.“

„Třeba by nám nový vidajláma mohl udělit milost, až ten starej protivnej dědek zaklepe bačkorama.“

Adalbert nevěřicně pohlédl na kolegu: „Copak ty nevíš, kdo se má stát novým vidajláma?“

„Anita?“

„Přesně! A já osobně budu radši celý život tahat vodu, než bych žádal o milost právě u ní.“

„No, je trochu upovídáná...“

„Talentem dvakrát neoplývá, ale vyřídilku by mohla rozdávat. Lituju velmistra, až se s ní bude muset dohadovat. I když na druhou stranu, on ji možná srovná do latě. Párkrát na ni zařve a vsadím boty, že si Anita

netroufne ani otevřít zobák.“

„Proč si vidajláma nevybral do učení někoho šikovnějšího?“

„Žádný výrazný zkrocený talent se už řadu let neobjevil. Neměl z čeho vybírat. Po smrti Slavomíra byla Anita jeho jedinou šancí, jak pro řád vychovat kněze. Nikdo jiný by ho nahradit nedokázal.“

„No, Lukáš Pé talent určitě mít musí, když se mu podařilo dostat přes bariéry.“

„Jenže o nezkrocené talenty naši páni nestojej. Kdyby se ten fracek choval vůči řádu loajálně, měl by před sebou skvělou kariéru. Jenže útekem pohřbil nejen svou budoucnost, ale bohužel i tu naši. S chutí bych ho teď přišpendlil nožem k dobytčí ohradě. Čert nám ho byl dlužen!“

„Život je nespravedlivej,“ souhlasil Máček, „proč máme tahat žhavý kaštany z ohně právě my dva?“

„Jó, hochu, osud je mrcha. Rozdá ti karty a ty s nima musíš hrát, ať už chceš nebo ne. A jestli jsi chlap, musíš hrát, jak nejlíp umíš. Možná si někdy v budoucnu lízneš eso a život se na tebe zase usměje. Ale dneska se připrav na prohru.“

„Chceš říct, že je čas se vrátit a oznámit velmistrovi, že jsme neuspěli?“

„Přesně tak, mladej, přesně tak. Chlap musí umět přijmout úspěch i neúspěch.“

Adalbert se zvedl a kývl na mladíka. Zvolna začali sestupovat k úpatí skalního masivu.

„Ještě pustím sokola, aby si chytil nějakého hlodavce,“ sundal strážný ptákovi čepičku a vyhodil ho do vzduchu.

„A neuletí ti? Jak ho vlastně ovládáš?“

„Jsem na něj psychicky napojený,“ promnul Adalbert v prstech sokolovo pírko. „Rozumí jednoduchým pokynům jako: najdi živého tvora, najdi vodu, můžeš lovit, schovej se, a poslechně mě, když ho vyzvu k návratu.“

„Taky bych s ním chtěl umět mluvit,“ vzdychl tiše Máček a toužebně se zadíval na kroužícího dravce. Vzápětí musel sklopit oči k zemi, protože se dostali na úzkou pěšinu, která se klikatila v drolícím se svahu mezi trnitými plazivými keříky. O kousek dál se ježilo husté křoví, kterému bylo potřeba se obloukem vyhnout.

Najednou zazněl ostrý sokolí skřek a vzápětí další.

„Co se děje?“ zeptal se Máček, když viděl, jak se jeho kolega zarazil.

„Nějaké nebezpečí, nějaké veliké nebezpečí.“

„Kde?“

„Jestli mu dobře rozumím, tak někde nahoře u sedla.“

„Máme jít zase zpátky? To snad...“ další slova uvázla Máčkovi v hrdle, protože se nad jejich hlavami objevila obrovitá silueta.

Mohutný drak vykroužil oblouk a zamířil přímo k nim. Nezdálo se ale, že by chtěl přibrzdit a přistát. Místo toho natočil křídla a při průletu vychrlil záplavu ohně do křovin vedle nich. Po vyprahlých dřevinách se divoce rozběhly plameny.

„On nás chce zabít,“ vykřikl polekaně Máček a namířil holí přímo na draka. Ještě se otočil a hrozilo, že svůj útok zopakuje. Mladík neváhal ani vteřinu a vypálil proti útočícímu tvorovi plnou dávku omračující energie. Vůbec nevnímal, že na něj starší kolega křičí a ukazuje na něco za jeho zády. Hned po první dávce vypálil v panice další omračující kouzlo, ale to se ve vzduchu nějak podivně zformovalo a zasáhlo draka naprosto nečekanou silou. Máček měl co dělat, aby uhnul padajícímu dračímu tělu. Zasažený ještě se zřítíl do kamenitého svahu. Náraz těla uvolnil obrovskou lavinu šutrů.

Zatímco Máček útočil na zeleného draka, Adalbert spatřil, jak ze zapáleného křoví vyběhl hledaný Lukáš a šaty na něm doslova hořely. Kluk si toho ale nevšímal a natáhl dlaně proti drakovi přesně ve chvíli, když podruhé nalétl, aby chlapce sežehnul ohnivým dechem. Lukášovo kouzlo se spojilo s kouzlem omračující hole a draka nadobro zneškodnilo. Adalbert přiskočil, aby na chlapci uhasil hořící šaty. Vzápětí ho strhl do strany, aby neskončili pod dračím tělem a lavinou kamení.

Máček fascinovaně zíral na mohutného ještěra, který nejevil známky života. Potom se v doznívajícím návalu strachu otočil k Adalbertovi. Útočnou hůl svíral, jako by ho pálila v dlani. Z toho, co uviděl, příliš moudrý nebyl. Jeho starší kolega držel v náručí dvanáctiletého kluka, který měl těžké popáleniny a třásl se jako list ve větru. Na první pohled bylo jasné, že je v šoku a chvílemi ztrácí vědomí.

„Osud nám opravdu rozdal divný karty,“ procedil starší muž mezi zuby a zraněného chlapce opatrně položil na zem. Pomalu vstal a šel zkontrolovat zeleného draka zblízka.

„Je mrtvý,“ konstatoval při pohledu na zakalené oči. Pro jistotu přidržel dlaň před čumákem, ale neucítil ani závan dechu.

„Něco mi říká, že ani za tohle nás velmistr nepochválí,“ zachraptěl Máček, jak měl ještě napětím stažené hlasivky.

„Jo. Pěkně jsme si zavařili,“ vzdychl Adalbert a vrátil se zpět ke zraněnému chlapci, který čas od času tiše zasténal.

„Jak ho dostaneme zpátky?“

„My dva těžko. Poslal jsem ke tvrzi sokola, aby přivedl pomoc.“

„To se teda načekáme,“ přimhouřil oči Máček a zahleděl se přes planinu směrem k pevnosti.

„Myslím, že ne,“ zamumlal Adalbert.

Vzápětí se poblíž otevřela brána, ze které vystoupil sám velmistr. Ohlédl se po zraněném chlapci, ale nejdřív spěchal k tělu zeleného draka.

„Zatraceně! Snad jste ho nezabili?!“ zeptal se ostře a jeho výraz nevěstil nic dobrého.

Máček si olízl rty, ale nedokázal ze sebe vypravít jediné slovo. Všechno musel vylíčit jeho starší kolega.

Velmistr zaťal zuby a sklonil se nad Lukášem. Zlověstně pohlédl na oba strážné: „Já teď vezmu kluka zpět. Vy dva co nejrychleji zařídíte, aby dračí tělo úplně zmizelo pod kamením. Hluboko pod kamením! A až budete hotovi, vraťte se do řádu. Všem oznámíte, že jste Lukáše nenašli. Nic víc! Jestli vám z pusy unikne jediné slovo o konfliktu s drakem, přijdete o jazyk, magii a pravou ruku. Je vám doufám jasné, že ani v nejmenším nežertuji...“

Oba strážní se zmohli jen na vyděšené přikývnutí. Velmistr je zanechal na místě a byl si jist, že ani nepípnou. Trestat je nemělo smysl. Už tak se klepali strachy jako dva vyplašení králíci. Budou mu za velkorysost vděční do konce života a jejich loajalita by se někdy mohla hodit.

Bránou se přenesl do malé soukromé zahrady a zamířil do dveří, kde si lékař povídal s vidajlámou. Kněz ležel na lůžku a záchvěvy života se z jeho tváře vytrácely jako rozfoukané chmýří pampelišek. Přesto stočil oči k příchozímu a jeho pohled se náhle vyjasnil.

„Tak co, měl jsem pravdu?“ zachraptěl spokojeně, když uviděl, že velmistr přináší chlapcovo tělo.

„Sakra, příteli, nemůžeš ten odchod do zapomnění ještě o něco odložit? Zrovna teď bych tě tu potřeboval jako sůl.“

„Byl jsem starý už v době, kdy tě k nám přivedli jako chlapce. Dá se říct, že jsem sloužil řádu déle, než se sluší.“ Umírající stařec přivřel oči, jako by odpočíval po těžké námaze, znovu se však vzchopil a zeptal se: „Co s ním uděláš?“

Velmistr pohlédl na popáleného chlapce a jeho pohled ztvrdl.

„Zavřu ho do klece a postarám se o to, aby umřel, aniž by s někým promluvil.“

„Možná by se dal zkrotit,“ namítl stařec.

„Pochybuj. Je příliš silný a nezvladatelný. Byl zraněný, a přesto zabil draka. Dokázal před námi utajit míru svého nadání. Dokonce ani medailon ho neprozradil. Ne. Nikdo z nás by ho nedokázal kontrolovat. Musí zemřít. A já se postarám, aby umíral pěkně pomalu a všem pro výstrahu.“

„Není to zbytečně kruté?“

„Možná. Ale ostatní se z jeho smrti poučí a my si na pár let ušetříme problémy s utíkajícími nespokojenci.“

„Jenže tu má rodiče.“

„Mají smůlu. Jestli se mu pokusí pomoci, skončí v kleci spolu s ním.“

„Kéž je řádu osud milostiv,“ zašeptal stařec a zalapal po dechu. Přítomný lékař se k němu vrhnul, ale jeho snahy byly marné. Vidajláma vydechl naposledy.

„Ach, příteli... jak to tu bez tebe zvládnou?“ vzdychl velmistr, překročil Lukáše položeného na koberci a šel mrtvému zatlačit oči. V zamyšlení se zahleděl na důvěrně známou starcovu tvář. Schopnost plakat ztratil velmistr už dávno. Přesto ho smrt kněze v hloubi duše zasáhla. Stáhl z jeho kostnaté, nemocí vysušené ruky prsten, který byl dlouhá léta odznakem jeho funkce.

Víc toho starý muž neměl. Vidajláma totiž jako jediný v komunitě nenosil medailon. Jen on mohl čerpat ze svého daru magie bez omezení. Jako jediný člen řádu nedocházel do chrámu na kontrolu a blokaci sil. Nepřetržitě disponoval veškerou dostupnou energií a využíval ji v souladu se zákony řádu. Jeho povinností bylo monitorovat magické síly tohoto světa a

poskytnout nalezeným jedincům ochranu.

„Musím bezodkladně jmenovat nového vidajlámu, vlastně novou...“ vykročil velmistr ke dveřím. Lékař doufal, že jeho nadřízený ve vypjaté chvíli nebude mít na popáleného chlapce čas a on ho stihne aspoň částečně ošetřit. Zmýlil se. Velmistr se ve dveřích otočil. Sáhł na polici, kam odložil medailon, který uprchlík na dvoře těsně před svým útěkem odhodil. Strhl ze šperku řemínek a v ruce mu zůstal jen hvězdicovitý kruh, jako symbol otevřené zubaté dračí tlamy. Uvnitř kruhu bylo vsazeno oko se světlezeleným kamenem.

„Už nikdy si ho nesundáš, ty jeden mizernej hloupej spratku,“ zasyčel vztekle, sklonil se, aby odhalil chlapcovu hrud', a přitiskl medailon k zarudlé kůži. Když svou ruku odtáhl, medailon byl hluboko vrostlý do chlapcovy popálené kůže.

„Ted' musím pryč,“ zabodl své oči do těch doktorových, „než se vrátím, nalij tomu darebákovi do pusy nějaký jed, aby nemohl mluvit.“

„Ale pane...“

„Nebo mi snad chceš asistovat při výkonu trestu a vyříznout mu jazyk?“

„Ne, pane.“

„V tom případě to zařid', jak umíš. Ale ať ti neumře pod rukama! Ručíš mi za něj!“

Lékař se sklonil nad chlapcem. Přátelil se s jeho otcem a to, co měl nyní vykonat, se přičilo všem jeho zásadám. Rozhodl se pro roztok, po kterém chlapcova ústa ochrnou. Malé dávky používal při trhání zubů. Po velké dávce se ale účinek násobil. Dokonce mohl ochrnout nejen jazyk, ale i krk a hrozilo, že pacient nebude moci polykat a zemře na nedostatek tekutin. Ale ať! Všechno je lepší, než pomalu umírat v antimagické kleci.

Lékař nerozhodně stál nad popáleným tělem a nenacházel sílu nalít kapky

Lukášovi do úst. Zvažoval rozhodnutí vzepřít se velmistrovu příkazu. Nadřizený se ale vrátil dřív, než čekal.

„To je ono? Výborně!“ vzal lahvičku z lékařovy ruky a celou ji vylil do Lukášovy pusy dřív, než ztuhlý doktor stihl zareagovat.

Vzápětí zdvihl popálené mladíkovo tělo a osobně ho odnesl až do jedné z klecí nedaleko jídelny. Lukášovo srdce tlouklo silně a pravidelně. Velmistr se spokojeně ušklíbl. Kluk mu jako odstrašující příklad nějakou dobu vydrží. Udržení kázně je důležité. Smrt starého vidajlámy nepochybně naruší klid celé komunity. Než se Anita zapracuje v nové funkci, nestál o žádné další uprchlíky.

Navíc ho trápila ještě jedna záležitost. Vidajláma těsně před smrtí tvrdil, že kdosi neznámý použil zapovězenou magii hodně daleko odtud.

Jindy by oni dva urychleně vyrazili na cestu, dotyčného kouzelníka společnými silami našli a zkrotili. Přesně podle regulí Řádu bdělého Sekurita. Nikdo s Martisovou krví se nesmí jen tak nekontrolovaně potulovat po téhle zemi. Neusměrněný jedinec znamenal vysoké riziko pro všechny tvory se sedmým smyslem. Jestliže bylo starcovo tvrzení pravdivé, a on o tom ani v nejmenším nepochyboval, bude muset tuhle akci podniknout s Anitou. Zvažoval, zda je magicky dostatečně zdatná, aby mu pomohla podezřelou osobu vypátrat. Doufal, že ano. Jinak by Řád bdělého Sekurita nedodržel své závazky a se zlou se potázal. Pravděpodobně by draci okamžitě zpochybnili platnost smlouvy a zlikvidovali celou jejich komunitu. V této chvíli velmistrovi dvakrát do smíchu nebylo.

A do toho všeho ještě tak nevhodně načasovaný průšvih s Lukášem. Cloumal jím nezvladatelný vztek, když si vzpomněl, jaké plány s tímhle nadaným klukem měl. Doufal, že z něho jednou vychová elitního bojovníka. A on si trouba takhle nevratně zpacká budoucnost. Zaslouží si každý kousek utrpení, které ho v příštích týdnech čeká. Hlupák!

V následujících dnech se velmistrovi nedařilo nic, na co sáhl. Lidé se neodvážili reptat nahlas, ale svůj nesouhlas s velmistrovým jednáním

jednoznačně dali najevo tím, že úplně ignorovali vidajlámův pohřeb. Anitu nerespektovali, protože věděli, že se jí přičítá trestat provinilce. Musela se o spoustě věcí s lidmi dohadovat nebo smlouvat. Marně ji velmistr poučoval, jak si má vynutit autoritu. Nezbylo mu, než sám být zlý a přidělovat tresty i za ni.

Lukášova matka skončila v kleci u svého syna hned první den po večeři. Neměl z toho radost, ale nic tolik na lidi nepůsobí, jako odstrašující příklad. Nechá je umírat tak dlouho, jak jen to bude možné.

S Anitou se pohádal každý den nejméně třikrát. Nejhorší bylo, že nedokázala zachytit ani stopu po zapovězené magii za hranicemi jejich pozemků. Byl z ní nervózní. Řád by nutně potřeboval nadanou osobu, která by byla ochotna chránit svět před dědictvím krve, která koluje v žilách všech potomků Martisova rodu. Ale kde někoho šikovného najít? Kdo vezme dobrovolně na svá bedra nelehký úděl? Bojovat proti vlastní krvi je těžké. A zbavovat své příbuzné magie je ještě těžší. Jenže kdyby s tím přestali, drakům už by nic nebránilo, aby každého Martisova potomka zabili ihned po jeho odhalení. Jen uzavřená smlouva je jakžtakž chrání před dračím nájezdem. Zdejší lidé žijí jen díky tomu, že nepoužívají ve větší míře zapovězenou magii a že neopouštějí pozemky řádu. Je to omezující, ale jsou naživu. Ti hlupáci si vůbec neuvědomují, že izolace je pro jejich dobro. Neprojevují ani náznak vděčnosti.

Velmistr přemýšlel, na kom si vylít nepolevující zlost, která mu nepřetržitě pumpovala do žil adrenalin, když ho oslovil člen hlídky od brány.

„Co chceš?!“ vyštěkl nevlídně na vojáka.

„Pane! Před bránou přistáli tři draci a žádají o slyšení.“

„Draci?“ velmistr ztěžka polkl. „Zelení?“

„Dva zelení a jeden černý, pane.“

„Dobrá. Ať zaletí na první nádvoří, že za nimi hned přijdu..“

„Vyřídím, pane.“

Vyhnal do terénu všechny poslíčky, co našel, aby Anitě oznámili, ať se v oficiálním rouchu dostaví na první nádvoří. Dlužno jí připsat k dobru, že na místo dorazila skoro stejně rychle jako on.

Draci se nijak přívětivě netvářili. Na zdvořilé úklony lidí zareagovali jen nepatrným přikývnutím. Velmistr napjatě čekal, s čím draci vyrukují, když přiletěli hned tři najednou.

„Před několika dny se u vás měl zastavit jeden z našeho hnízda a projednat u vás jistou záležitost. Byl tu?“ zeptal se jeden ze zelených ještěrů.

„Žádný drak k nám do řádu nedorazil,“ zavrtěl hlavou velmistr.

„To je pravda, nebyl tady,“ potvrdila Anita. „Co s námi měl projednat?“

Drak se zachmuřil. Obě odpovědi byly podle jeho instinktů pravdivé. Kam ale potom dračí vyslanec zmizel?

Slova se ujal černý drak: „Jedná se o zapovězenou magii. Nedávno ji někdo použil, a to velice intenzivně. A další drobnější výkyv jsme před několika dny zaznamenali i tady u vás.“

„Ano. O něm víme. Jednalo se o uprchlého chlapce. Ale zneškodnili jsme ho a je plně pod kontrolou. Osobně ručím za to, že už nikdy neuteče.“

„Chci vám věřit. Ale přišli jsme především kvůli tomu prvnímu impulzu. Víte o něm?“

Anita se pustila do vysvětlování, jak starý vidajláma umíral a jak je varoval, ale už nebyl schopen upřesnit, kde přesně k výboji Martisovy magie došlo. Draci ji nepřerušovali, ale bylo znát, že jim zbytečné řeči nové kněžky nejsou po chuti.

„Znáte oblast, kde se impulz objevil?“ přerušil tok řeči své společnice

velmistr.

„Máte mapy?“

„Jistě,“ přikývl velitel stráží a mávl na své podřízené, aby donesli svitky map.

Draci po krátkém dohadování vybrali mapu divočiny a kruhem označili rozsáhlou oblast.

„Podle našeho mága jsme ji zaznamenali přibližně tady. Dopřejeme vám tři dny na nalezení příbuzného. Jestli neuspějete, vložíme se do hledání my a vyřešíme celou záležitost po svém.“

„Ale tři dny jsou hrozně málo,“ namítla Anita.

„Dobrá, vzhledem k vašim potížím jsme ochotni počkat týden. Ale ani o hodinu víc. Po uplynutí lhůty se nám raději kliděte z cesty, ať nepřijdete k úrazu.“

„Děkuji, že dodržujete naši smlouvu.“

„Hlavně ji dodržujte i vy!“ zasyčel nerudně černý drak a bez dalších řečí se rozběhl po nádvoří, aby vzlétl. Oba zelení ho následovali. Ale ti aspoň těsně před odletem odpověděli velmistrově na pozdrav.

„Co si počneme?“ upřela Anita důvěřivý pohled na velmistra.

„Jaké je ve vyznačené oblasti nejbližší město s veřejnou bránou?“

Anita se sklonila nad mapu: „Hádám, že tohle. Santarena.“

„Výborně. Utíkej si sbalit cestovní potřeby.“

Pátrání v Santareně

Do Santareny se dostali ještě téhož dne. Velmistr se čertil, neboť nedělní ruch znamenal fronty ve veřejné bráně, tlačenci u zavazadel a všude se rozléhal povyk neukázněných dětí.

„Já bych je srovnal do latě,“ cedil zlostně mezi zuby, když do něj jeden rozdováděný uličník při honičce vrazil.

„Nevšímejte si jich, pane,“ snažila se ho uklidnit Anita a vlekla ho do vyhlídkového vozíku, připraveného pro turisty a návštěvníky. Průvodce nasadil profesionální úsměv a začal vysvětlovat, co je ve městě k vidění. Velmistr však jeho řeči stroze utnul.

„Zavez nás tam, kde nabízejí nejlepší a nejklidnější ubytování,“ poručil mu.

Průvodce rezignovaně pokrčil rameny a zamířil ke Kouzelným zahradám.

„A ty zapoj všechny své smysly, ať tu ztracenou duši najdeme co nejdřív,“ zašeptal směrem k Anitě.

„Jistě,“ odpověděla až netradičně stručně.

„Tak co?“ zajímal se, když nesli zavazadla k budově s nápisem Kouzelný domov.

„Nejsem si jistá...“

„V čem?“ zarazil se velmistr.

„Támhleta malá holčička. Intuice mi říká, že by mohla mít Martisovu krev... Ale ne, nemá ji. Mýlila jsem se.“

„To snad není pravda!“ cedil vztekle mezi zuby velmistr. „Než něco podnikneme, musíš si být jistá! Stoprocentně jistá!“

„Zrovna teď nepoužívá magii.“

„Dobře. Zkus ji pozorovat. Já zařídím ubytování a ty z ní nespouštěj oči. Ani lidi, co k ní patří.“

Anita přikývla a šla se posadit k volnému zahradnímu stolku. Poručila si kávu. Po chvíli si k ní přisedla starší dáma. Všimla si, koho Anita sleduje, a zapředla rozhovor.

„Pěkně veselá společnost, že?“

„Asi rodinná oslava...“

„Znám je. Často sem chodí za majitelem hotelu a zahrad. To je támhle ten trpaslík, pan Zachariáš.“

„Je vidět, že se tu o všechno dobře stará,“ přizvukovala Anita a doufala, že se žena rozpovídá sama od sebe. A rozhodně nebyla zklamaná. Stačilo občas přizvukovat a stará paní postupně dala k dobru všechny drby a klepy z okolí. Za chvíli už Anita věděla, že nejmenší holčička byla nedávno adoptovaná, protože její rodiče zemřeli při divoké domácí rozeprá a že se teď jmenuje Tereza Vronová.

„A jak se jmenovala předtím, nevíte?“

„Jednou jsem je zaslechla. Počkejte, já si vzpomenu. Aha. Myslím, že Martinová.“

„Opravdu?! To je ale náhoda!“ pohotově zareagovala Anita. „Víte, měla jsem tu poblíž příbuzné toho jména. Musím zjistit, jestli ta malá není jejich dcera.“

„Propánakrále! Ale to by pak ta holčička byla vaše příbuzná,“ stará žena na své židli doslova nadsakovala rozrušením a nadšením. „Kdyby ano, zřejmě byste ji chtěla získat do své péče, že? Zatím není nic ztraceno, ale musíte o ni požádat velice rychle. Víte, já se v adoptcích trochu vyznám. Do půl roku

je možné v případě prokázané příbuznosti zvrátit adopční rozhodnutí.“

Tu paní mi snad seslalo samo nebe, pomyslela si Anita a zářivě se na povídavou stařenku usmála.

„Musím o té malé všechno zjistit co nejrychleji.“

„Jestli máte zájem, já vás s nimi seznámím.“

„Raději ještě ne,“ mírnila Anita stařenčino nadšení, „potřebuji mít jistotu, zda se skutečně jedná o moji příbuznou.“

„Ale ovšem, to chápu. Tohle je vážná záležitost. Budu vám držet palce, abyste uspěla. Jste moc milá paní. Božíčku, tohle je tak romantické. Jestliže opravdu půjde o vaši příbuznou, požádejte ochránce, ať vám zprostředkují předání. Někdy je zrušení adopce náročné, protože adoptivní rodiče nechtějí dítě vydat po dobrém. Věřte mi, já už to zažila. Je lepší jednat rychle a rázně, jinak změna rodiny představuje pro dítě nepříjemné trauma.“

„Je vidět, že jste zkušená žena,“ přikývla Anita a v duchu si mnula ruce. Jestli ta malá má v sobě Martisovu krev, a ona si tím byla skoro jistá, bude snadné prokázat příbuzenství nade vši pochybnost, neboť stejná krev koluje v žilách všem členům Řádu bdělého Sekurita.

V té chvíli Terezka použila malé kouzlo a Anitu zabrněly všechny smysly. Nemýlila se! Kdyby tu teď byl velmistr, mohli holčičku popadnout a zmizet s ní dřív, než kdokoliv stihne zasáhnout. Samotná si ale na podobnou akci netroufla.

Když večer všechno vyprávěla velmistrovi, chytal se za hlavu.

„Ženská jedna nešťastná, na co jsi čekala? Máš holku na dosah a nenajdeš v sobě dost kuráže, abys dokončila naše poslání?!“

„Není lepší oficiálně požádat ochránce? Jsme prokazatelně její příbuzní. Musí nám ji vydat.“

„No dobře, já si s ochránci promluvíme a ty se teď pokus lokalizovat místo, kde naše malá čarodějka bydlí.“

„Nevím jak, pane. Momentálně ji necítím, asi je od nás dost daleko.“

Anita se přikrčila před pohledem velmistra, který ji zlostně propaloval očima.

„Jsi vidajláma a tohle je tvoje práce! Neříkej mi, že na ni nestačíš,“ pronesl ponuře. „Copak jsi neslyšela draky?! Jestli nedokážeme dodržet smlouvu, srovnají řádové pozemky se zemí. Chápeš to? Osud řádu je ve tvých rukou a závisí na tvých smyslech a schopnostech najít všechny jedince, kterým Martisova krev propůjčuje nežádoucí kouzelnou moc.“

„Já se vynasnažím,“ slíbila velmistrovi nejistě.

„To bych ti radil,“ zavrčel muž znechuceně.

Velmistr svou společnici proklínal celé pondělí. Vyjednával s ochránci o zrušení adopce a musel absolvovat množství pokořujících rozhovorů a testů, než konečně uznali, že jde skutečně o příbuzenský vztah a že mu holčička má být vydána.

V úterý byl Vronovi doručen dopis, který mu nařizoval, aby během středy předal dítě, které má ve své péči, jeho příbuzným. A protože Vron na výzvu nijak nereagoval, objevil se u něj hned ve středu večer ochránce, doprovázený mužem a ženou, kteří si chtěli Terezku odvést.

Dlužno říci, že se ochránce hodně zlobil, když zjistil, že holčička není doma a nachází se na území jednorožců.

„Odešla k nim na návštěvu dřív, než jsem si přečetl váš dopis,“ hájil se Vron.

„Dejme tomu. Ale dřív nebo později se vrátí. Jste ochoten vydat dítě jeho příbuzným?“ zahleděl se na něj přísně ochránce.

Vron si dal s odpovědí na čas.

„Třeba by u nás mohli chvíli bydlet, než si na ně Terezka zvykne...“ pokusil se smlouvat, aby oddálil okamžik, kdy se bude muset s holčičkou rozloučit.

„Takže ne?!“ vyhodnotil ochránce jeho vyhýbavou odpověď jako odmítnutí a zle se na Vrona zamračil. „V tom případě půjdete se mnou a budete izolován do té doby, než se nám podaří dítě předat jeho zákonným opatrovníkům. A jestli to děcko máte rád,“ dodal ochránce výhružně, „zapomeňte na útěk! Je v zájmu všech, aby přesun k příbuzným proběhl co nejrychleji a v klidu.“

Ochránci nebylo příliš po chuti řešit zdejší ožehavou situaci. Doufal, že svým razantním postojem omezí nežádoucí citové výlevy na minimum.

„Jenomže dítě bychom potřebovali dostat nejpozději do soboty,“ důrazně připomněla žena a zatahala ochránce za rukáv, za což si vysloužila jeho nevrlý pohled.

„Podívejte, madam, jestli o holčičku stojíte, tak si prostě počkáte, až se vrátí z návštěvy u jednorožců.“

„Ale v neděli už hrozí, že draci...“ zasáhl do hovoru velmistr. Jenže ochránce ho rozzlobeně přerušil: „Žádné pohádky, prosím! To platí i pro vás, pane! Vyčkáte v Kouzelných zahradách, než vám dítě přivedeme. Kde jste vlastně byli v době, kdy přišlo o rodiče? Proč jste mu neposkytli nový domov hned? Všechno jste nepříjemně zkomplikovali a ani vás nezajímá psychický stav dítěte!“

„Je na čase si promluvit přímo s Bdělým,“ nasupil se velmistr.

„S radostí vás u něj objednám. Klidně si na můj postup můžete stěžovat,“ kousavě odvětil ochránce a vzápětí klepl Vrona do hlavy holí moci.

„A vy si odpusťte ty pokusy o skrytou komunikaci na dálku. Nic podobného jsem vám nedovolil.“

Vron se stáhl a rezignovaně pozoroval, jak ochránce vkládá signální kouzlo na dveře srubu. Zadoufal, že Hanka s Terezkou zůstanou u jednorožců do nejdéle. Raději by strávil v izolaci řadu let, než by svoji holčičku vydal těm dvěma zamračeným lidem. Pravda, patřili k nějakým hodně vzdáleným příbuzným malé Terezky. Cítil z nich podobnou magii, jakou používala i ona, ale sympatičtí mu nebyli. Nějak si neuměl představit, že by dávali Terezce pusu na dobrou noc a chovali ji, když jí nebude dobře. Měli v sobě něco odtažitého a mrazivě nevlídného.

Velmistra objednali k Laridonovi na čtvrtek. Bdělý nebyl dvakrát nadšen, že má osobně vyřídit stížnost. Zadíval se na vizitku. Pročpak obsahuje pouze jméno? Donatus Gé. Jen kvůli jménu taková honosná vizitka? Jestlipak do ní není vložen magický dodatek?

Laridon vyzkoušel několik nahlížecích kouzel. Teprve poslední nejsložitější odhalilo skrytá písmena pod jménem: Velmistr Řádu bdělého Sekurita.

„Co znamená Řád bdělého Sekurita?“ zeptal se Bdělý svého asistenta.

„Malý momentík, hned vám to zjistím,“ odpověděl drobný mužik úslužně. Laridon se ušklíbl. Kdyby jeho asistent nebyl tak šikovný, dávno by ho vyměnil. Jeho podlézavá ochota mu občas pěkně brnkala na nervy. Neuplynula ani minuta a mužíček byl zpátky a nesl starý svitek.

„A sakra!“ vzdychl Laridon, když ho dočetl. „Tohle nám tu ještě scházelo.“

„Prokazujte mu úctu jako vážené osobnosti,“ nařídil službě u vchodu.

Martisovi potomci. Lidé se zvláště pokrouceným sedmým smyslem. Zamyslel se nad tím, jak tihle pro draky nebezpeční lidé dokázali přežít. Vlastně jejich kouzla ohrožovala úplně každého. Kdyby se čaroděj s Martisovou krví rozhodl vzepřít a bojovat, ochránci by si neškrtili ani s holí moci. Na druhou stranu by však jejich pomoc ve válce s draky či jinými bytostmi byla k nezaplacení. Kde vlastně leží ta jejich pevnost? Bude se muset mrknout na mapu. Řád bdělého Sekurita. Útočiště pro lidi s Martisovou krví. Nakonec, proč ne... Jestliže mají vlastní komunitu a hlídají

se navzájem, nemůže proti nim nikdo nic namítat. Přesto existence téhle skupiny Bdělého zneklidnila.

„Pane,“ vstoupila po zaklepaní služba, „máte tu ohlášenou návštěvu.“

Do místnosti byl uveden důstojně vyhlížející muž.

„Vítejte, velmistře,“ nasadil Bdělý přiměřený úsměv a pokynul k připravenému křeslu.

„Rád se s vámi setkávám, Ctihodný,“ cítil se návštěvník polichocen a přijal nabízené křeslo, „těší mě, že víte, kdo jsem.“

Laridon beze spěchu usedl naproti němu.

„Nepochybně se jedná o něco vážného, když jste tolik naléhal na přijetí u mě. Smím vědět, oč jde?“ rozhodl se přejít rovnou k věci a nezdržovat se chozením kolem horké kaše. Jestli si chce Donatus Gé stěžovat na chování ochránce ve službě, má možnost.

„Předpokládám, Ctihodný, že o členech Řádu bdělého Sekurita to nejpodstatnější víte. Bohužel jsme se v posledních dnech dostali do potíží. Začaly tím, že zesnul náš starý vidajláma a jeho nástupkyně, která má na starosti vyhledávání osob s Martisovou krví, je ještě velmi mladá a nezkušená, což celou situaci značně komplikuje. Dračí mágové totiž objevili nadané dítě dřív než my a pohrozili nám jeho likvidací. Měli jsme si holčičku převzít před několika dny, ale došlo ke zdržení. Nechceme rozpoutávat žádné konflikty, ale je nutné, abychom ji k nám odvedli co nejdřív.“

„Vždyť jsme přece rozhodli o jejím vydání. Nebo snad ne?“

„To sice ano. Jenže nevěnujete pozornost našemu varování. Draci nám dali ultimátum. Do soboty.“

„Ultimátum?“

„Jestli neodvedeme holčičku do soboty, nebudou mít draci slitování.“

„Chcete mi tvrdit, že ji zabijí?“

„A nejen ji. Jejich útočné komando vypálí všechna místa, kde by mohla být.“

„Na jednu malou holku pošlou celé dračí komando?“ nemohl uvěřit Laridon.

„Nepodceňujte tuhle záležitost. Je-li řeč o Martisově krvi, draci vidí rudě. Nejradši by nás povraždili všechny. Jenom smlouva o vzájemném neútočení je zatím drží stranou. Pokud se ta holka u jednorožců zdrží, jsou schopní rozpoutat válku. Znovu vám opakuji, že to spěchá.“

Jestli byl Laridon proti někomu zaujatý, byli to právě jednorožci. Představa, že by je měl o něco žádat nebo dokonce prosit, se mu nezamlouvala.

„Jednorožcům rozhodně nelze nařizovat, aby své hosty poslali pryč. To oni prostě neudělají,“ nasadil Bdělý svůj nejpřísnější a nejnadřazenější výraz, jaký svedl, aby případné velmistrový námitky utnul dřív, než budou vzneseny. „Jednodušší bude vyčkat, až se od nich Hana a Tereza Vronovy vrátí samy. Když si je pohlídáme, měli bychom se o jejich návratu dozvědět téměř okamžitě. A my si je ohlídáme, pane velmistře, to mi věřte.“

„Jak myslíte, pane. Jen mám obavy, aby nebylo pozdě.“

„Malá holka přece nemůže být pro draky žádnou děsivou hrozbou.“

„Draci na ni mají opačný názor,“ ušklíbl se velmistr zamračeně.

„Víte co? Počkáme do soboty. Jestli se neobjeví, vyřešíme situaci operativně. Nemějte obavu, ochránci žádný konflikt v Santareně nepřipustí.“

„Jen aby,“ zdvihl se velmistr z křesla a poroučel se k odchodu.

S návštěvou u Bdělého byl hrubě nespokojen.

„Tak co? Jak jste dopadl?“ zajímala se Anita, když se vrátil do Kouzelných

zahrad.

„Kéž mu dračí zuby poslouží místo židle!“ zavrčel vztekle. Dál už se vyptávat neodvážila.

„Nemysli si, že tu budeme jen tak zbůhdarma čekat,“ pokračoval, „koukej najít schopného průvodce, co se moc nevyptává. Prozkoumáme nejširší okolí a ověříme si, jestli se tu neskrývá ještě nějaký příbuzný, o kterém nevíme. Taky omrkneme místo, kde tu malou našli. A ty se hodně snaž, ať nepřehlédneš ani nejmenší stopu po Martisově magii! Ti pitomí ochránci vůbec netuší, s jak choulostivou záležitostí mají co do činění. Musíme mít jistotu, že tu kromě té malé už žádný další kandidát do našeho řádu není. Hrom aby do draků! Jestli tu zatracenou holku neodvedeme včas...“

„...čekají nás horké chvílky,“ dořekla tiše Anita a skoro poklusem se odebrala splnit velmistrovovy příkazy. Být vidajlámou se jí líbilo, ale teď na ni nepříjemně dolehla tíha odpovědnosti, kterou by nejradši hodila na někoho jiného, jen kdyby byl někdo vhodný po ruce. Jenže není...

Dračí netrpělivost

„Přátelé, máme tu poplach. Velmi intenzivní dračí útok,“ ochránci, který měl nedělní službu u oka Bdělých, vzrušením až přeskočil hlas.

„Klid, mladej,“ naklonil se nad jeho zády starší kolega a zahleděl se do místa silných magických výbojů.

„Kolik draků? A na co útočí?“ zeptala se žena, která doposud jen tiše listovala v jakémsi starém rukopise.

„Šest... ne... osm až deset draků,“ mumlal starší muž, „a zaútočili na člověka. Ne, není sám. Na dva lidi...“

„Připravte se, prověříme to,“ natáhla se žena pro hůl moci a klepla po rameni mladšího kolegu, „a vy informujte Bdělého. A povolejte zálohy, kdybychom náhodou měli potíže.“

„Provedu,“ zajíkl se nováček a nešikovně se pokusil staršímu kolegovi podat jeho hůl moci.

„Zelení nebo černí?“ zeptala se, aby mladému ochránci pomohla se vzpamatovat.

„Kombinace obou,“ olízl si nervózně rty, „a útočí v místě, kde jsme měli sledovací pečet’.“

„Pošlete za námi někoho, kdo má o pečeti bližší informace. Hned prosím!“

„Černí a zelení draci dohromady, tohle nevěstí nic dobrého, pospěšme si,“ zavrčel starší muž. Potom se otočil na nováčka. „Zaměř oko co nejpřesněji a vytvoř pro nás bránu. Potřebujeme se vynořit co nejbliž,“ nařídil mu.

Za pár okamžiků se oba ochránci ocitli uprostřed spáleniště. Viditelnost snižovalo množství kouře a nedaleko praskal oheň. Nenasytně polykal přilehlé křoviny a lesní velikány. Kouzlem vyčistili vzduch. Hned poté na ně ze vzduchu zaútočili dva draci.

Obě hole moci zaplavily okolí svým nazelenalým světlem a pohltily veškerou okolní magii.

„Jménem ochránců vás volám k pořádku!“ prořízla vzduch ostrá drakonština staršího muže.

„Ukončete konflikt! Očekáváme vaše vysvětlení!“

Chvíli se nic nedělo, což žena využila k uhašení ohně. Ze srubu, který stál nedaleko, zbyly jen nevelké ohořelé trosky. Obydlí bylo vypálené do základů.

Nad doutnajícím spáleništěm se rozhostilo nepřírozené ticho. Už si oba mysleli, že budou muset útočníky pracně stopovat, když se nad nimi zavlnila obrovská křídla a vzápětí při přistání zvířil popel mimořádně velký zelený drak.

„Identifikujte se,“ nařídila mu nebojácně žena, ale její kolega ji odstrčil za sebe a šlehl po ní pohledem, který signalizoval: Drž hubu, huso hloupá!

„Jsem poctěn, že si s námi ctihodný Farihestor z hnízda Nejvznešenějších přišel osobně promluvit. Je pro mě překvapením potkat vás tu osobně,“ pozdravil ho ochránce jen sotva znatelnou úklonou hlavy.

„Náš poslední útok na vaše dvě osoby se dá označit jako omyl. Nepřišli jsme bojovat proti ochráncům. Jen zde vykonáváme své právo,“ natáhl drak hlavu k muži, což při jeho velikosti vypadalo nemálo výhruzně.

„Přijímám vaše vysvětlení a oficiálně stvrzuji, že se žádný útok na ochránce nekonal,“ vyšel muž drakovi vstříc a svit jeho hole moci se redukoval jen na symbolickou velikost.

„Smím vědět, jaké právo jste zde vykonávali?“ zeptal se vzápětí.

„Právo k likvidaci nekontrolované osoby z Martisova rodu.“

Vzduch vedle nich se zavlnil a další bránou, kterou vytvořilo strážní oko, vstoupil na scénu sám Laridon. Muže, který mluvil s drakem, udivilo, že se dostavil osobně, ale bez mrknutí oka se znovu otočil k drakovi a zdůraznil: „Nyní si s vámi přišel promluvit ctihodný Bdělý. Předpokládám, že máte v úmyslu hovořit a nikoli útočit.“

Ustoupil, aby přenechal Laridonovi to potěšení zblízka sledovat dračí chrup a číchat výpary nevábně páchnoucího dechu.

„I sám nejvyšší musí uznat, že máme právo zlikvidovat každou nekontrolovaně se vyskytující Martisovu krev,“ zavrčel drak nerudně.

„Jestli mám správné informace, Farihestore, jedná se o malé dítě,“ schválně Laridon nepoužil ani jeden z titulů starého dračího mága.

Drak po něm zlostně loupal okem: „Tohle dítě dokázalo poranit jednoho z mých následovníků. Čím dřív umře, tím líp pro všechny.“

„Ono tady bylo?“

„Jistě. Proč bychom jinak útočili? Řád bdělého Sekurita měl spoustu času, aby se Martisova potomka ujal. Teď ale uplynuly všechny lhůty a míra naší trpělivosti přetekla. Vyřídíme záležitost sami. Od této chvíle už to není věc lidí.“

„Mýlíš se, draku. A navíc se dopouštíš velké chyby,“ neprojevil Laridon sebemenší kapku zdvořilosti ani teď, „útočili jste nejen na dítě, ale i na jeho průvodkyni, která jak známo patří do stáda jednorožců. Chceš-li rozpoutat válku s lidmi i s jednorožci, jsi na dobré cestě. Pochválí tě draci za tvou aktivitu?“

„Kdybyste dodrželi smlouvu, nemuseli bychom zasahovat osobně,“ zachrčel zlostně drak.

Laridon neucouvl ani o krok a odsekl: „Z naší strany bude smlouva dodržena! Pokud jsem dobře informován, nehovoří se v ní ani o termínech ani o právu vyhlášovat ultimáta. Ale chápu, že se toho dítěte bojíte...“

Drak výhružně přimhouřil oči, Laridon se však tvářil jakoby nic neviděl a pokračoval: „...domluvme se tedy hned teď na tomto místě o dalších krocích. My ochránci do několika dnů obě dívky najdeme a tu malou předáme řádu. Vy se po tu dobu zdržíte všech násilných akcí. Můžete klidně zůstat poblíž a předání si ohlídat vašimi smysly.“

„Právě teď už jsou obě dvě osoby mimo dosah našich smyslů, protože zoufale prchají bránami. Jakou máme naději, že vy lidé v dohledné době dodržíte dané slovo?! Zatím jsme k vám byli vstřícní až příliš! Už nemáme v úmyslu čekat.“

„Jestli pro vás slovo Bdělého nic neznamena, pak tímto rozhovorem zbytečně ztrácíme čas!“ otočil se Laridon k drakovi zády a naznačil gestem oběma ochráncům, že je čas odejít.

„Budeme hlídkovat v blízkosti Santareny. Dřív nebo později se tam nejméně jedna z těch dvou sledovaných objeví. Pokud si ověříme, že máte situaci pevně v rukou, nezaútočíme,“ drsná řeč dračího mága sice nebyla přímým vyhlášením války, ale Laridonovi bylo jasné, že stačí malé selhání a může se v Santareně rozpoutat vražedné peklo.

Sotva se ocitli zpět na základně, vyhlásil Bdělý stav pohotovosti.

Hned poté si dal zavolat Rafaela Vrona a požadoval vysvětlení, co hledal ve srubu před tím než objekt lehl popelem. Rafan přiznal, že se Hanka pokoušela kontaktovat Vrona a jeho poslala na kontrolu, není-li ve srubu. Bdělý si od rozhovoru sliboval víc. Byl nepříjemně zaskočen faktem, že se mladý ochránce nedokáže vlastními silami s Hankou spojit.

Laridon usilovně přemýšlel a rozhodl se Rafanovi důvěřovat. Vysvětlil mu podstatu hrozícího konfliktu. Věřil, že budoucí ochránce pochopí závažnost situace a přispěje k jejímu vyřešení.

„Předání té malé příbuzným je momentálně naší prioritou,“ zdůraznil Laridon. „Jinak draci zabijí nejen Terezu, ale i tvoji sestru Hanu. Což může následně vyvolat válečný stav mezi draky a jednorožci a to bychom pochopitelně zavinit nechtěli. Dodržení smlouvy je jediná možnost, jak obnovit pořádek. Očekávám od tebe, že uděláš vše, co bude v tvých silách, aby se situace co nejdříve uklidnila. Rád bych se obešel bez zbytečných ztrát na životech.“

„A co Vron?“ podíval se Rafan tázavě na Bdělého.

„Držím ho v izolaci pro jeho dobro. Je příliš citově zaangažován. Bude propuštěn v okamžiku předávání dítěte, aby se s malou svěřenkou mohl rozloučit. Ale musí počítat s tím, že ještě několik dalších týdnů bude pod dozorem. Chci věřit, že je natolik rozumný, aby nic nepředloženého

nepodnikl.“

Rafanovi ztěžklo srdce. Situace od něj vyžadovala něco, co se až příliš podobalo zradě přátel. Zvažoval, nakolik mu Bdělý řekl pravdu a jestli něco důležitého nezamlčel. Ale ať fakta zkoumal zleva či zprava, stále přicházela v úvahu jen jedna možnost. Předat Terezku lidem z Řádu bdělého Sekurita a udělat to co nejrychleji. Jinak by mohla umřít i Hanka a kdo ví kdo ještě. Sice mu nebylo jasné, proč tolik povyku kvůli Martisově krvi, ale cítil, že mu Bdělý říká pravdu a že je kvůli drakům skutečně v nesnázích.

„Tvoje sestra se snaží tu malou chránit. To je naprosto v pořádku. Ale potřebujeme ty dvě velice rychle najít. Slibuji, že jim nikdo nezkriví ani vlas,“ naléhal dál Laridon, když vycítil Rafanovu neochotu spolupracovat, „potřebujeme znát všechna místa, kam by se s holčičkou mohla uchýlit. Zapojím do pátrání spolehlivé lidi, nemusíš mít o ně strach.“

„Kromě Vronova srubu jsou jen tři místa, která připadají v úvahu,“ vzdychl Rafan a vyčítavě pohlédl na svého nejvyššího nadřízeného, „útulek pro zraněná magická zvířata, Kouzelné zahrady v Santareně a území jednorožců.“

„Tak tohle bych uhodl i já,“ zamračil se Laridon.

„Neumím si představit, že by moje sestra chtěla odvést Terezku někam jinam,“ trval na svém Rafan a trochu posmutněle dodal, „možná se vám zdá, že je moje spolupráce nedostatečná, ale mýlíte se. Rozhodl jsem se pomoci ochráncům při předání Terezky jejím příbuzným. Sice se mi to nelíbí, ale nemám v úmyslu ohrozit ani svou sestru Hanu ani lidi ze Santareny.“

„Velice rozumný přístup,“ přikývl Laridon, ale nezdálo se, že by Rafanovi úplně věřil, „takže mě teď doprovodíš do Kouzelných zahrad a v příštích dnech se připojíš ke dvěma kolegům, které jsem tam poslal hlídkovat.“

„Jak si přejete, pane,“ souhlasil Rafan, zatímco položil dlaň na kapsu s tulíkem, který se právě probudil a pokoušel se vysoukat ven.

„Otevři prosím bránu do Santrareny,“ požádal ho Bdělý a mladík mu mlčky vyhověl.

Jakmile vkročili na území Kouzelných zahrad, obklopila je záře, kterou vydávaly hole moci. Hlídkující ochránci kontrolovali každý magický přesun. Bdělý je za to odměnil pochvalným úsměvem.

Rafan zahlédl Zachariáše. I trpaslík zaznamenal použití brány v zahradách a vyšel se podívat, kdo dorazil. V ruce svíral bojovou sekeru, kterou se před pohledem Bdělého ani nepokusil schovat. Na jejich pozdrav neodpověděl. Laridonova přítomnost ho evidentně netěšila. Jen se otočil na podpatku a vrátil se do budovy.

„Běž za ním a zařid', aby nedělal hlouposti,“ oslovil Rafana Bdělý a kývl bradou ve směru, kudy trpaslík zmizel.

„Jistě, pane,“ Rafan se s úlevou odpoutal od Laridona a konečně vypustil tulíka z kapsy. Neměl představu, jak dokáže Zachariášovi vysvětlit situaci, aniž by od trpaslíka dostal vyhazov z Kouzelných zahrad. Na druhou stranu i vyhazov byl lepší než sebemenší pokus lhát Zachariášovi v záležitostech, které se přímo týkají jeho nejbližších přátel. Rafan se obával, že trpaslík ponese ztrátu Terezky stejně těžce jako Vron. Hořce litoval, že se tentokrát nemůže postavit na jejich stranu.

Zachariáš ho vyslechl zamračeně a mlčky.

„Jo. Přesně tohodle se Vron bál,“ zavrčel nespokojeně, když Rafan domluvil. „Ty bys asi nebojoval na naší straně, kdybychom si to chtěli s draky a ochránci rozdat, co?“

„Zachu, neblázni, rozpoutat válku je mnohem snazší, než ji potom zastavit. Musíme jim tu malou dát, jinak píchneme do vosího hnízda.“

„A co ji někde schovat?“

„To by vyšlo nastejno. Udělej pro mě něco. Slib mi, že na nikoho nezvedneš

zbraň,“ naléhal na něj Rafan.

„Běž pryč. Běž pryč a hodně dlouho mi nechod' na oči!“

Rafan vycouval před roztrpčeným pohledem trpaslíka, kterého považoval za svého přítele a z hloubi duše si ho vážil. Teď ale nebylo moudré se k němu otáčet zády.

„Jsou tady,“ naklonil najednou Zachariáš hlavu, jako když naslouchá. Vyrazil chodbou kupředu a Rafana srazil stranou do nedovřených dveří skladiště, kterými mladý ochránce prolétl a rozplácl se mezi bednami se zeleninou.

S povzdechem se Rafan vyhrabal na nohy, odkopl rozházené mrkve a spěchal ven. Když vyšel ze dveří budovy, uviděl, jak Zachariáš zvedá Terezku do náruče. Dvě hole moci se v jejich blízkosti vydatně rozzářily. Hanka vypadala poněkud unaveně a zmateně. Zamířil k ní. Nebyl sám. Stejně rychle k ní kráčel i sám Laridon.

„To je dobře, že jste konečně dorazily,“ oslovil ji Bdělý vlídně.

„Kde je Vron?“ uhodila na něj Hanka důrazně. „Víte o tom, že byl jeho srub vypálen skupinou draků?!“

„Ano, to víme. Proto jsme tady. Jakmile Terezku předáme jejím příbuzným, všechno se rázem zklidní.“

„Jakým příbuzným?“ zděsila se dívka. „Ona přece žádné příbuzné nemá. Jinak by ji Vron nemohl adoptovat...“

„Ukázalo se, že příbuzné má, takže byla adopce v zákonné lhůtě zrušena. Jenom váš výlet k jednorožcům celou akci zbytečně zdržel a zkomplikoval.“

„Ale to přece nejde jen tak ničehonic zrušit adopci,“ namítla Hanka zmateně, jako by slova Bdělého nehodlala pustit ušima do hlavy.

„Slíbil jste, že bude přítomen i Vron, aby se mohl rozloučit,“ ozval se konečně i Rafan, aby muži připomněl jeho slib. Laridon kývl a otočil se k jednomu z ochránců.

„Oni nám ji opravdu vezmou?“ zeptala se Hanka kamaráda tak tiše, aby holčička nic neslyšela.

„Zákon je bohužel na jejich straně. Nemáme naději se vzepřít výkonu práva,“ odpověděl Rafan stejně tiše.

„Já jim ji nedám,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Nedělej všechno horší, než už je,“ vzal ji mladík konejšivě kolem ramen a tulík po jeho ruce přeběhl na Hančin krk. Cítila, jak Rafanův malý kamarád mírní její šok a vztek.

Mezitím ochránci přivedli muže a ženu. Hanka je okamžitě zkontrolovala kouzlem, které odhalovalo příbuzenské svazky. Její srdce pokleslo snad až do žaludku. Příbuzenství tu prokazatelně bylo.

Nedaleko nich se otevřela brána a do Kouzelných zahrad vstoupil v doprovodu ochránce Vron. Hanka si hned všimla náramků na obou rukou. Někdo měl velký respekt z jeho magických schopností, když ho takto zajistil, aby nemohl kouzlit.

Vron měl oči jen pro Terezku. Ta okamžitě opustila trpaslíkovu náruč a natáhla ručky k němu.

„Táto, tatínku, mně už se tak hrozně stýskalo,“ padla mu kolem krku.

Hanka měla v očích slzy, když se dívala, jak jejich přítel Terezce šeptá do ucha konejšivá slůvka.

„Musím vám znovu připomenout,“ zvedl hlas Laridon, „že jsme tu proto, abychom dítě odevzdali do rukou jeho příbuzných. Tak to prosím neprodlužujte a předejte Terezu Martinovou do rukou jejích nových

opatrovníků. Donatus Gé za ni tímto okamžikem přebírá odpovědnost.“

Konečně i Terezka pochopila, co se tu ve skutečnosti děje.

„Ne, ne, ne! Já k nim nechci, tati. Slibuju, že už nikdy nebudu kouzlit! Opravdu... Nikdy, nikdy! Jen mě neposílej pryč. Prosím!“

„Já to nedokážu,“ vzdychl Vron a podal holčičku Rafanovi, „udělej to ty.“

„Tati, tati, nech si mě,“ žadonila, když ji mladík nesl pryč a ani tulík nedokázal zmírnit Terezčino zoufalství. Rafan použil tisící kouzlo a holčička zvláčněla. Vypadala jako omámená, když ji podával zamračenému muži.

Hance tekly slzy proudem, když bezmocně pozorovala, jak cizinci otvírají bránu a odcházejí kamsi do neznáma.

Ochránci Vronovi sundali náramky a upozornili ho, že bude ještě tři měsíce pod dozorem. Vzápětí spolu s Bdělým opustili pozemky zahrad.

„Já nevím, jak vy, ale já tu hořkost musím pořádně spláchnout,“ zavrčel temně Zachariáš.

„Tohle neodplaví žádná kořalka. Ale můžeme to zkusit,“ vzdychl Vron. Pak kývl na Hanku a Rafana: „Jdete taky?“

„Já ne, musím za Andělou,“ omluvně pokrčil rameny mladík. Usoudil, že nejméně týden nebude bezpečné se motat trpaslíkovi pod nohama. Zvláště bude-li opilý.

Vron jen nepřítomně kývl a nejistým krokem zamířil ve stopách Zachariáše.

„Půjdu s nimi,“ podívala se na kamaráda Hanka, „musím z nich vytáhnout, kdo si to vlastně Terezku odvedl.“

„Možná ti o její nové rodině povím víc než oni,“ odchytil Rafan tulíka, který se snažil usadit na Hančině krku, „ale klidně to počká do zítřka. Kdyby něco, je tvoje ložnice ve stromovém domku pořád volná. Anděla spí v té Svát'ově.“

„Díky,“ kývla na rozloučenou a vydala se za Vronem a trpaslíkem, aby následující chvíle utopila v silné Zachariášově medovině. Zaručeně své rozhodnutí odskáče těžkou opileckou kocovinou, ale snad aspoň na chvíli kořalka přebije ten bolavý tupý pocit, co nezvladatelně bobtná těsně nad jejím žaludkem.

Musíš jít s námi!

Rafanovo kouzlo zabralo. Terezka se cítila ospalá a všechno jí bylo jedno. Držela za ruku zvláště vonící cizí ženu. Muž, který šel s nimi, si sundal amulet a otevřel pro ně bránu kamsi do skal. Jakmile prošli, zase si amulet nasadil. Kráčeli cestou mezi vysokými skalními masivy až k pečlivě strážené pevnosti do mohutných vrat. Otevřely se před nimi, aniž museli použít klepadlo. Nikdo je nezastavil, naopak jim strážní uctivě otvírali dveře.

Přešli rozlehlé nádvoří a vstoupili do budovy, kde žena v prvním patře bydlela. Důkladně omámenou Terezku umyla, převlékla ji do jednoduché čisté košile a položila do postele. Holčička ucítila další zklidňující a uspávací kouzlo.

Stejná žena ji i probudila. Teď už všechny stopy po omámení zmizely a Terezka si uvědomila, že je zle, že se stalo přesně to, čím ji strašila Hanka. Zalitovala, že si raději nezvolila pobyt u jednorožců. U nich by měla aspoň Hanku. Tady s ní nebude nikdo, koho zná.

„Chtěla bych za Vronem,“ řekla ženě, která se ji snažila učesat.

„Není žádný Vron a ani nikdy nebude. Smiř se s tím. Ale strach mít nemusíš. Členové našeho řádu se ti budou líbit. Jsou tu i děti. Určitě se s nimi

skamarádíš.“

„Já chci domů.“

„Tady jsi doma. Nyní tě zavedu na naše shromáždění a určíme ti opatrovníka. Tak se snaž trochu usmívat, jinak tě nikdo nebude chtít.“

Terezka se ošklivě zakabonila. Ženu však její výraz nerozházel. Navlékla holčičce na krk podobný amulet, jaký viděla předtím u muže. Nazelenalý kámen na její hrudi se okamžitě zbarvil do ruda.

„Od téhle chvíle ho nikdy z krku nesundáš! Rozumíš?! Kdybys ho nechtěla nosit, musela bych tě přísně potrestat,“ zdůraznila žena. Holčička nenašla odvahu odporovat. Jen poctila opatrovnici vyčítavým pohledem.

Anita ji odvedla ke chrámu, u něhož se shromáždění konalo. Terezku překvapilo, jak mnoho lidí tu tiše přešlapovalo a na něco čekalo.

Náhle uviděla přicházet známého muže ve slavnostním oblečení. Velmistr prošel davem, který mu uctivě uvolnil uličku k chrámovému schodišti. Vystoupil na první plošinu, aby ho všichni viděli.

„Vítám vás, moji milí, na pravidelném chvalo zpěvu za našeho spasitele, za bdělého Sekurita,“ zazněl jeho zvučný hlas. Pak kývl na muže, který rovněž vystoupal nahoru a nyní předstoupil před shromáždění.

Začal melodickým hlasem prozpěvovat podivná hesla, kterým Terezka moc nerozuměla.

„...zachránce náš. Za své životy vděčíme moudrosti jeho.“

„Ctíme Sekurita,“ zarecitoval dav.

„Dal pravidla řádu k dobru našemu.“

„Ctíme Sekurita,“ opět zahučel dav.

„Ve jménu jeho volíme pokoru a odřikání.“

„Ctíme Sekurita.“

„Šťastný život patří moudrým a skromným.“

„Ctíme Sekurita.“

„Jsme stoupeni míru a odkaz jeho nezcizíme.“

„Ctíme Sekurita.“

Nakonec muž odstoupil a slova se zase ujal velmistr.

„Než ti z vás, kteří potřebují očistu, vstoupí do chrámu, mám tu k projednání jednu záležitost. Byla nalezena malá dívka, jejíž rodiče zemřeli a která svým rodem patří k nám. Hledám dobrovolníka, který by se jí ujal a vychoval ji,“ pokynul Anitě a Terezce, aby přišly nahoru k němu.

Dav ztichl tak, že by bylo slyšet i minci, kdyby upadla.

„Já, já, já si ji vezmu,“ tlačila se do předních řad mladá žena s divoce rozzářenýma očima.

„Bláznivá Barka?“ zašeptal nespokojeně velmistr směrem k Anitě. „Copak tys předem nedomluvila, kdo se jí ujme?“

„Ne, pane. Neřekl jste, že bych měla,“ znervózněla Anita.

„Vždyť jsi vidajláma, proboha! Přece tě nebudu donekonečna vodit za ručičku!“ syčel šeptem. „Teď tu holku musíme dát Barce, protože nikdo jiný už se nepřihlásí. Ale možná by sis ji mohla nechat ty. Je nadaná.“

„To ani náhodou. Je vzpurná a já zatím žádné následovníky nepotřebuji.“

„Moc dobře se mi s tebou nespolupracuje, Anito. Doufám, že časem přijdeš k rozumu,“ zašeptal velmistr nevlídně.

Pak ale nasadil škrobený úsměv a vzal Terezku za ruku. Dovedl ji k mladé rozzářené ženě.

„Barko Há, zde ti svěřuji do péče Terezu Há. Od této chvíle jsi zodpovědná za to, že bude pravidelně docházet na očistu, na blokaci magie, že si nikdy nesundá medailon a že neopustí vyhrazené prostory řádu. Vychovávej ji k pokoře a skromnosti, aby mohla být mezi námi spokojená a šťastná. Požádej správce, ať ti pomůže zařídit novou větší místnost, kam by se vešly potřeby pro vás obě.“

„Děkuji, pane, moc děkuji. Tohle je nejhezčí den mého života. Budu mít rodinu, dceru, to je nádhera. Jsem tak šťastná,“ sklonila se, aby velmistrovi políbila ruku.

„Na očistu a blokaci ji odved’ do chrámu hned teď, rozumíš?“ vytrhl jí muž svou ruku z dlaní a znechuceně si ji otřel o plášť.

„Ano, pane,“ popadla Barka Terezku za ruku a opakovaně se klaněla málem až k zemi.

Velmistr gestem vybídl Anitu, aby se ujala slova.

„Moji milí, děkujeme osudu za každý krásný den pod záštitou našeho řádu.“

„Ctíme Sekurita,“ zašuměl ještě jednou dav a začal se rozcházet.

Holčička se v rozpacích zahleděla na svou nejnovější opatrovnici a nebyla si jistá, co si o ní má myslet. Jednalo se o hezkou ženu s dlouhými mírně vlnitými vlasy a lehce kyprými tvary. Jednoduché bavlněné šaty měla vyzdobené barevnými květy a na rozdíl od ostatních zdejších obyvatel působila až nepřiměřeně vesele. Terezku však mátl její pohled. Nikdy se nedívala přímo. Oči jí pořád těkaly všude kolem, jako se třepotají motýli nad rozkvetlou loukou.

„Ty jsi Terezka? Já jsem Barka. Ale můžeš mi klidně říkat mámo. Teďka tě zavedu za Katem. Neboj se, je to Kat s velkým K, ne s malým.“

Holčička poslušně cupitala za ženou, která mluvila, aniž se na ni dívala. Vešly do chrámu, který měl hned za vstupními dveřmi čekárnu. Mlčky v ní sedělo několik lidí. Barka vybrala volnou lavici v rohu velice strohé místnosti. Kromě pár kreseb v omítce a lavic tu nebylo vůbec nic.

Zvenku se ozval zvuk kovového klepadla a dovnitř vstoupili dva strážní, kteří vlekli zuboženého vězně. Dveře proti vchodu se rozlétly a jakýsi hubený muž pokynul strážným, aby vězně doprovodili dál. Poté muž prošel čekárnou a zkontroloval medailóny.

„Á, ty jsi ta nová,“ zastavil se u Terezky. „A jak se máš ty?“ vzal Barku za bradu, aby ustálil její roztěkaný pohled..

„Moc dobře, Kate,“ odpověděla oslovená a prohrábla si své krásné vlasy.

„A budeš na mě hodná, když vás vezmu přednostně?“ mrkl do Barčina výstřihu.

„Vždycky jsem na tebe hodná.“

„Tak jo, pojd'te,“ kývl, aby ho následovaly.

Zavedl je do místnosti, ze které Terezce naskočila husí kůže. Možná proto, že tu byly do zdi zapuštěné řetězy zakončené pouty. Strážní právě dokončili důkladné připoutání mladého vězně a žertovali na jeho účet.

Ostatní příchozí byli připoutáni spíš jen symbolicky za jednu nohu nebo ruku podle toho, kam pouto pasovalo lépe.

„Tak pojd'. Děti dáváme támhle,“ chytil Kat Terezku za předloktí. Barka se najednou sebrala a utekla zpět na chodbu.

„Já nechci,“ snažila se vyškubnout vylekaná holčička.

„Tuhle proceduru nemá rád nikdo. Ale bez ní to u nás prostě nejde,“ muž jí nedal možnost se vzepřít. Když sáhla po magii, medailon jí vcucl a

Terezčiny ruce a nohy skoro zhadrovatěly. Kámen v medailonu se rudě rozzářil.

„No vidíš,“ řekl jí téměř vlídně, když jí zacvakl pouto na noze, „a za hodinku to máš za sebou.“

Uprostřed místnosti bylo cosi, jako kašna s vodou. Kat k ní přistoupil, vytáhl z kapsy kus hadru a namočil ho. Pak se vrátil k Terezce a podložil mokrým hadrem její medailon: „Nech si to tam, nebude tě to tolik pálit.“

Jakmile odešel, zaplavila místnost zvláštní mlha a podlaha začala měnit barvu. Terezka ucítila, jak se kámen na medailonu propaluje do její hrudi. Magie pohltila všechny její smysly. Bylo to skoro až děsivé. Lidé kolem začali sténat. Terezka si vzpomněla na Vrona. Pořád ji napomínal, aby nečarovala. Jenže ona neposlouchala. A teď je to tady. Pomohlo by, kdyby se nepokoušela o magickou obranu? Pak ji ale mlha zabije. No a co? Ať si třeba umře! Udělalo se jí tak zle, že ztratila vůli žít. Zhluboka se nadechla a pustila mlhu do svého těla. Přijala barvu podlahy za svou a najednou se jí úžasně ulevilo. Kámen přestal pálit a její magie byla pryč. Až na pouto, co měla na noze, se cítila volná. Ostatní se stále svíjeli v křečích na podlaze a sténali bolestí. Všichni, kromě jednoho. Pohlédla na připoutaného vězně. Jejich oči se střetly. V té chvíli si uvědomila, že je to ještě kluk. Vypadal hrozně, ale pohled měl jasný a mlhu snášel stejně klidně jako ona. Rty měl suché a popraskané, krk rozdrásaný do krve. Medailon jako by zarůstal přímo do jeho kůže.

Vzala mokrý hadr, co jí dal Kat a hodila mu ho. Překvapeně ho zvedl a pak si ho vyždímal přímo do úst. Vděčně se na Terezku usmál. Nejvíc se usmívaly jeho oči.

„Jak se jmenuješ?“ zavolala na něj.

Ale on jen ukázal na pusku a pokrčil rameny.

„Já se jmenuji Tereza Vronová,“ oplatila mu úsměv a začala zkoumat své pouto, jestli by nešlo sundat. Kluk na ni ale začal gestikulovat a naznačoval

jí, aby se nehýbala. Jenže Tereзка už si mezitím zula botu a stáhla pouto přes štíhlou nožku. Lidé kolem ní přestávali sténat a upadali do jakési bezvědomé letargie.

Tereзка se zvedla, nabrala do dlaní vodu z nádoby uprostřed místnosti a donesla ji zuboženému chlapci. Vděčně se napil z jejích dlaní. Dotkla se škrábanců na jeho krku a ucítila v prstech slabé brnění. Čím bolavější bylo místo, kterého se dotkla, tím silněji ji brněly a pálily prsty, jako by skrz ně procházelo cosi palčivého. Sama ani pořádně netušila, proč to dělá. Měla pocit, že tím klukovi pomáhá a ulevuje mu od bolesti. Cítila na sobě jeho upřený pohled. Byl natolik zubožený a vychrtlý, že se Tereзка neudržela, obtočila mu ruce kolem krku a objala ho. Jak se jejích medailony dotkly, zalil holčičku nádherný pocit sounáležitosti. Najednou si byla jistá, že našla dobrého kamaráda.

Mlha v místnosti začala ustupovat a Tereзка polekaně vzhlédla. Kluk kývl směrem k prázdnému poutu a k její noze.

„Mám si to zase navléknout?“ zeptala se.

Důrazně přikývl a ukázal na lidi, co tu na podlaze leželi v bezvědomí. Sám se zavěsil do pout a předstíral, že je bez sebe. Zároveň na holčičku spiklenecky mrkl jedním okem. Pochopila, co jí chce naznačit, a honem se vrátila na své místo. Jen botu už si nestihla zavázat.

Když viděla, jak do dveří vchází Kat, položila se na zem a zavřela oči podobně jako všichni ostatní. Leknutím vyjekla v okamžiku, kdy jí muž na hlavu vchrstl miskou vody.

„Vstávej, maličká, máš to za sebou,“ odemkl její pouto. Na okamžik se pozastavil nad její rozvázanou botou, pak ale mávl rukou: „Barka na tebe čeká na chodbě, tak utíkej.“ A šel polévat i ostatní, aby je probral z letargie.

Tereзка poslechla. Věnovala poslední letmý pohled připoutanému klukovi, který úspěšně předstíral naprosté vyčerpání.

„Máš ho krásně zelený,“ dotkla se jejího medailonu Barka, „přesně jak má být. A teď si půjdeme najít nový domov.“

Terezka se zvědavě rozhlížela kolem. Nikdy v životě neviděla komunitu, kde by se pěstovalo tolik plodin a choval se dobytek. Všechno pro ni bylo nové a zajímavé. Barka tu a tam pokřikovala na lidi a občas i na zvířata.

„Ahoj, Dálo, čau Kryšpíne!“ Mladíci, kterým byl Barčin pozdrav určen, se však odvraceli stranou a tvářili se, že neslyší.

„Ahoj, ty velká tlustá krávo, kdy už se konečně otelíš?“ Terezka se ohlédla po dobytčeti, které dál bez zájmu přežvykovalo svou potravu. Všichni se chovali, jako by Barka vůbec neexistovala.

Teprve když dorazili k úzkým uličkám mezi jednoduchými domky, chytil ženu za paži správce.

„Pojď se mnou. Ukážu ti, kde teď s tou malou budeš bydlet,“ řekl jí přísným hlasem. Zavedl je na konec jedné uličky a ukázal na předposlední dům.

„Tady,“ vtáhl je dovnitř a otevřel dveře vlevo, „tahle místnost je teď vaše. Na postelích najdeš vše, co potřebujete. Záchod je společný pro všechny ubytované.“ Terezka zvědavě nakoukla do dřevěného přístavku se zaklopeným kruhovým otvorem.

„Když jsem teď máma, dostanu volné dny?“ zeptala se Barka správce.

„Nejsi máma, jen opatrovnice. A žádné volné dny nedostaneš. Zítra tu malou vezmeš s sebou do práce. Je už dost velká, aby mohla třeba zalévat záhony. A ne abys zase přišla pozdě!“

Jakmile se k nim správce otočil zády a odcházel, Barka na něj rozpustile vyplázla jazyk. Pak Terezku postrčila dovnitř do místnosti: „Běž a ustel posteť.“

Holčička začala rozhrabovat hromádku s dekou, povlečením, košilemi,

zástěrou a našla i jednoduché řemínkové boty.

„Neslyšíš mě nebo to neumíš?“ zamračila se na ni opatrovnice a strčila jí do ruky deku a povlak. Terezka začala nešikovně strkat kousavou ovčí deku do látkového pytle.

„Ty jsi ale nemožná,“ odstrčila ji hrubě Barka a pohlédla deku sama. Terezka byla zmatená. Co vlastně od ní chtějí? A proč ji nenechali u Vrona, když je jim na obtíž?

Zvenčí se ozvalo pět tupých dřevěných úderů.

„No vida, je tu večere,“ zlepšila se Barce nálada jako mávnutím kouzelného proutku.

„Ale ty počkej tady, protože očištění nemají na večeri nárok. Sedni si na postel a ani se nehni. Já se za chvíli vrátím,“ nařídila holčičce a vyběhla ven. Terezka opatrně vykoukla za ní a sledovala, jak se její opatrovnice vzdaluje. Sotva byla z dohledu, hned začala zvědavě prozkoumávat okolí domečku. Ale nic zajímavého neobjevila. Pár květin, pár bodláků, hora zeminy, která se nápadně podobala té pod záchodem. Nikam dál se neodvážila, aby se neztratila. Řady domků v okolí se sobě podobaly jako vejce vejci. Zamířila zpět k tomu jejich a ve dveřích se srazila s cizím mužem.

„Ty tu bydlíš?“ podivil se.

Kývla a ukázala na dveře vlevo.

„Nejsi ty ta holka, co se jí ujala Barka?“ zvedl obočí muž.

Znovu přikývla.

„Neumíš mluvit?“

Podívala se na něj a nevěděla, co říct.

„Byla jsi na očistě, že? Asi ti nedali večeri. Máš hlad?“

„Mám.“

„Tak si vezmi tohle,“ muž podal Terezce kukuřičnou placku.

„Děkuju,“ natáhla se vděčně po jídle.

Z místnosti vpravo se ozval pláč.

„Ach jo, to zas bude noc,“ zasmušil se spolubydlící a vkročil do svého pokoje. Terezka zvědavě nakoukla za ním. Na posteli brečelo asi dvouleté dítě. Muž ho vzal do náruče a hladil ho po zádech. Moc to ale nepomohlo. Dítě plakalo dál.

„Chybí mu máma,“ vzdychl, posadil se a dítě si dal na klín. Terezka strčila do pusy poslední kus placky a začala na mrňouska dělat obličej. Dítě se utišilo a zvědavě ji pozorovalo. Pak se po ní natáhlo a Terezka si vlezla na postel a dováděla s ním, dokud jí neusnulo v náručí. Opatrně ho položila ke stěně a lehla si vedle něj. V ten moment usnula i ona.

Ráno se ale probudila ve své posteli. Někdo ji musel přenést. Na vedlejším lůžku hlasitě chrápala Barka. Jakmile Terezka odběhla na záchod, žena se vzbudila. Protáhla se a vyskočila z postele. Uvázala si zástěru a vyběhla ven. Ve dveřích ji zarazil jejich spolubydlící.

„Počkej, Barko, snad tu malou vezmeš aspoň na snídani, ne?“

„A proč? Jestli chce, ať si tam zajde sama.“

„Dítě přece nemůžeš odložit jako špinavý šátek.“

„Hm, tak na co čeká? Může se ke mně přidat,“ pokrčila žena lhostejně rameny.

„Vezmi si zástěru a běž s Barkou,“ vybídl muž Terezku.

Poslechla ho a měla co dělat, aby svou opatrovnici dohonila. V jídelně bylo

příliš mnoho lidí a Tereзка netušila, co má dělat, aby dostala jídlo. Barce jakási žena podala pečivo a džbáněk. Ta se napila a kulaté pečivo snědla, aniž se starala o holčičku, která ji hladově sledovala. Když Barka odložila džbáněk na dřevěný stůl, Tereзка z něj vypila poslední zapomenuté kapky a hned musela spěchat, aby se jí Barka neztratila v davu. Po chvíli dorazily do rozlehlé zeleninové zahrady.

Muž, který tu organizoval práci, poslal Barku, aby vyplela záhon s řepou a Terezce vrazil do ruky konev na vodu. Chvíli ji zalévání bavilo, ale pak spíš pobíhala od záhonu k záhonu a honila motýly. V poledne na ni Barka zapomněla, takže holčička nedostala ani oběd. Nijak se tím netrápila a dala si několik mrkví. Při tom ji nachytl hlídač.

„To se nesmí. Tady si sama nic brát nemůžeš,“ napomenul ji. „Jak to, že nejsi na obědě s Barkou?“

„Nevím. Nic mi neřekla.“

„To je taky nápad svěřit dítě takové bláznivce,“ hartusil muž a vytáhl z kapsy kus okoralého chleba. „Jestli máš hlad, tak si dej,“ nabídl ho Terezce, která krajíc zhltna na tři kousnutí.

Muž ji pak zavedl ke správci zahrady. U něj holčička zůstala, dokud se lidé nezačali pomalu vracet zpět do práce.

„Barko, takhle by to nešlo!“ pokáral správce mladou ženu hned po návratu. „Musíš se o tu malou pořádně starat, aby byla čistá, najedená, a vysvětlit jí zdejší pravidla. Dnes ještě přehlédnu, že ukradla mrkev, ale ať se to víckrát neopakuje.“

Tereзка znovu dostala konev a správce ji i odpoledne poslal zalévat. Tereзка se nudila, ale dávalo na ni pozor příliš mnoho lidí, proto se neodvážila utéct.

Večer při odchodu z práce ji Barka zatáhla stranou od ostatních lidí.

„Tak ty jsi zlodějka, co?“ otočila holčičku k sobě a začala s ní zuřivě třepat.

„To jsem si uvázala na krk pěknou zmiji. Copak nevíš, jak se máš chovat?! Jen počkej, jí tě odnaučím krást...“

A začala Terezku bít po hlavě, po zádech, zkrátka kam se trefila. Holčička se schoulila do klubíčka a chránila si hlavu. Vtom Barka ucítla, jak jí tuhne ruce, a Terezčin medailon se prudce zbarvil do ruda.

„Ty zmije mrňavá! Zkoušíš na mě kouzlit?!“ Barka ji od sebe odstrčila tak prudce, až se Terezka při dopadu na zem několikrát překulila. „Já už tě nechci, rozumíš?! Nechci tě, nechci!!!“

Terezka se dívala, jak od ní žena utíká pryč a rozplakala se. Seděla na místě skoro až do tmy a doufala, že si pro ni někdo přijde. Nakonec se zvedla a zamířila směrem, kterým žena odešla.

„Copak tady děláš?“ oslovil ji najednou vlídný ženský hlas.

„Já jsem se ztratila,“ fňukla holčička.

„Ty jsi ta Barčina, že?“ usmála se stará žena soucitně. „Pojď, dítě, pomůžu ti najít cestu domů.“

V uličce mezi domy potkaly muže, který s Terezkou bydlel ve stejném vchodu.

„Ale, ale, kdepak se takhle večer sama touláš?“ oslovil ji.

„Vy víte, kde bydlí, Lukáši?“ zeptala se stará žena.

„Samozřejmě. Barka dostala byt hned vedle mého.“

„V tom případě ji doprovod'te domů a vyřid'te Barce, aby si svou novou dcerku lépe hlídala. Takhle malé dítě se přece nemůže samo potulovat.“

Muž vzdychl a vzal Terezku za ruku. „Tak pojd' se mnou. Musím ještě k tetě pro mast na odřeniny. Á, vidím, že ji budeš taky potřebovat, máš loket celý krvavý. Co jsi dělala, prosím tě?“ všiml si odřeného místa na dívčině ruce.

Holčička mlčela a poklusávala, aby stačila jeho rychlému tempu. Vyzvedli krabičku s mastí a zamířili k domovu. Už zdaleka slyšeli řev, který se z domku rozléhal. Muž pustil Terezčinu ruku a vrazil poklusem dovnitř.

„Copak to s Janičkou vyvádíš?!“ zuřivě se obořil na Barku. „Neumíš ji pohlídat ani pět minut?!“

Terezka se dívala, jak muž bere batole do náruče a láskyplně jej konejší. Stejně zamračeně pozorovala jeho počínání i Barka. Teprve nyní si všimla Terezky a podívala se na ni zvláštním pohledem.

„Moje maličká se mi vrátila?“ usmála se Barka a rozpřáhla ruce, jako by čekala, že se jí holčička vrhne do náruče. Terezka ji však pozorovala nedůvěřivým pohledem a blíž se rozhodně nehrnula.

„Mám hlad,“ oznámila Barce.

„No jistě. Honem pojď domů,“ zatáhla ji Barka do pokoje, kde bydlely.

„Víš, teď jsi moje děťátko a musíš mě mít ráda,“ sladce našpulila rty a pokusila se vzít Terezku do náruče. Holčička se ale kroutila a vzpírala.

„Dej mi pusinku, já jsem teď tvoje máma.“

„Nechci,“ odstrkovala ji Terezka vší silou.

„Když nechceš, nechtěj!“ naštvála se najednou Barka a holčičku odhodila na postel. „A k jídlu tu stejně nic nemám!“

Terezka se rozplakala.

„Opovaž se řvát, jinak tě vyhodím z baráku!“ okřikla ji zlostně pěstounka. Terezka si zalezla pod deku a nacpala si kus látky do pusy, aby její vzlyky nezněly příliš hlasitě. Nakonec do jejího trápení vstoupil spánek. Zdálo se jí, jak večerí s Hankou a Vronem. Z tak živého a krásného snu se ani nechtěla

probudit.

Ráno byla opět v místnosti sama. Ze spánku ji vyrušilo dětské povykování. Opatrně nakoukla do vedlejšího bytu.

„Jen pojď dál, Terezko, namažu ti ten tvůj odřený loket.“

„Kde je Barka?“ podivil se, když se i s malou přichystal k odchodu z domova. „Snad ti zase neutekla?“ zamračil se.

Terezka jen lhostejně pokrčila rameny. Byla ráda, že je žena pryč.

„Víš co? Zajdeme na snídani společně a po ní se zastavíme za panem správcem. Takhle by to vážně nešlo. Barka pro tebe není vhodný opatrovník.“

Muž si v náruči nadhodil Janičku, Terezku vzal za ruku a zamířil do jídelny. Tentokrát si holčička všimla klecí s potrestanými lidmi. V jedné netečně seděla žena, opřená o mříže a hlavu v dlaních. V druhé zahlédla známou zuboženou postavu.

„Proč tam jsou?“ zeptala se muže.

„Pojď pryč,“ postrčil holčičku ke stolům, kde se snídalo, „tohle není podívaná pro děti.“

Terezka se bez námitek podvolila, protože z výdejny zavonělo výborné čerstvé pečivo s ovocnou náplní a ona už měla opravdu velký hlad. Posadili se s jídlem na dlouhou dřevěnou lavici.

„Jestli máš ještě chuť, doběhni si, oni ti dají,“ pobavil muže její apetit a kývl bradou směrem k výdejně potravin.

Terezka poslechla a vyzvedla si další buchtu. Jak se loudala zpět ke stolu, vzpomněla si na klec s vězněným chlapcem. Okamžitě k ní zamířila, aby se podívala zblízka. Nikdo si jí nevšímal, takže se dostala až k mřížím.

„Ahoj,“ řekla tiše a chlapec zvedl hlavu. Jeho pohublá tvář se na Terezku usmála.

„Chceš buchtu?“ ulomila půlku ze svého pečiva a prostrčila ji mřížemi.

Chlapec zavrtěl hlavou a snažil se holčičce naznačit, aby se ohlédla.

„Tohle se nesmí,“ chytila Terezku zezadu za oblečení silná ruka a odtáhla ji dál od mříží. Najednou stál vedle ní Lukáš a vzal ji do náruče.

„Je tu nová. A Barka jí ani pořádně nevysvětlila, co se smí a co ne,“ zamračeně loupal okem po strážném, připraven holčičku bránit.

Strážný však jen soucitně pokrčil rameny: „Tak ji hodně rychle pouč. Dneska jsem jako nic neviděl. Ale dávej na ni větší pozor.“

Vtom se ozval usedavý řev. Janička, která sem přicupitala za svým otcem, stála před vedlejší klecí a usedavě plakala. Muž postavil Terezku na zem a běžel za dcerkou. Také žena v kleci se postavila a tiše plakala.

„Janičko, zlatíčko, co nám to udělali?“

Muž vzal dvouleté dítě do náruče a jen zvuk skřípajících zubů prozrazoval emoce, které v sobě dusil.

„Zas... velmistr, zabiju ho. Tohle už přesahuje všechny meze. Zabiju ho, mizeru!“ cedil zlostně mezi zatnutými zuby a rychle mrkal.

Žena přitiskla zoufalou tvář na mříže a její oči se snažily muže skoro hypnotizovat.

„Ne, Lukáši, to ne! To nesmíš! Janička nemůže zůstat sama. Starej se o ni. Prosím!“

„Stejně tu jednou někoho zabiju,“ dál skřípal zuby a po malých krůčcích couval od klece pryč.

Terezka se ohlédla po druhé kleci a uviděla chlapce, jak rovněž stojí u mříže a zamračeně pozoruje celou scénu. Napadlo ji, že má asi žízeň. Odběhla k nedalekému stolu, sebrala jeden opuštěný nedopitý hrnek s čajem, a zatímco se ostatní dívali ke kleci s ženou, podala ho klukovi. Vděčně ho přijal a jedním hltem vyprázdnil. Terezka si od něj prázdný hrnek vzala zpátky a vrátila ho na místo, kde původně stál. Ucítla, že ji někdo sleduje. Rychle se ohlédla a střetla se s Lukášovým pohledem. Natáhl k ní ruku, aby se ho chytila. Naposledy se ohlédla ke kleci s chlapcem a poslušně vložila svou malou dlaň do mužovy ruky.

Vedl ji mlčky mezi lidmi sledován soucitnými pohledy přítomných. Janička ještě pořád vzlykala a nechtěla se nechat ukonejšit.

„Asi má hlad,“ zvedla k ní oči Terezka.

„Nemá hlad. Chce mámu. Ale tu jí zavřeli do klece,“ odvětil muž tiše s ponurým výrazem ve tváři.

„A proč?“

„Protože podala jídlo svému synovi. To je ten, co jsi mu nabízela kus buchtý a hrnek s pitím.“

„To se nesmí?“

„Ne. To se nesmí.“

„A proč?“

„Protože to nařídil velmistr.“

„Velmistr?“

„Velmistr je muž, kterej může úplně všechno. Nařizuje, co se smí a co se nesmí. Rozhoduje, jestli někdo bude žít nebo ne. A kdo se nepodřídí, ten umře.“

Terezka nechápala úplně přesně, o čem muž hovoří, ale dobře si všimla, jak je rozzlobený. Raději se přestala vyptávat.

Lukáš svou dceru a Terezku odvedl k ženě, která ve velkém stanu přes den pečovala o několik dětí, a zanechal je tu. Děti dostaly v poledne jídlo přímo od ženy a mohly podle libosti odpočívat na měkké podložce s dekami a polštáři. Terezka si smutně uvědomila, jak moc se jí stýská po Vronovi a Hance. Tady měla jen Janičku, která k ní za tu chvíli, co se znaly, až nepochopitelně přilnula. Pořád ji tahala za oblečení a chtěla si s ní hrát. Terezka si všimla, že kámen na krku malé holčičky se toho rána zbarvil skoro do ruda. Byl ještě o stupínek červenější než ten její.

Večer je Lukáš obě zavedl na večeři. Dával si dobrý pozor, aby držel holčičky co nejdál od klecí. Teď už byl víc smutný než rozzlobený. I jeho kámen na amuletu zářil do červena.

„Budu muset požádat správce, aby ti našel jinou opatrovnici,“ pohládl Terezku po hlavě.

„A budu pořád bydlet s vámi?“ zeptala se váhavě. Vedle Lukáše se cítila lépe než s ostatními.

„To asi ne. Ale možná se někdy uvidíme u snídaně nebo u večeře. Nebo v chrámu. Uvnitř to sice není dvakrát příjemné, ale všichni, komu zčervená kámen, se tam chodí očistit.“

„Půjdeme už dneska?“ zajímala se.

„Tolik to zase nespěchá,“ usmál se muž. Pak se zarazil: „Ty se chrámu nebojíš?“

„Ne.“

„Copak tobě nebylo špatně?“ podivil se.

„Jenom chvíličku. Potom jsem šla pro vodu tomu klukovi, co je v kleci.“

„Cože?“

„Oni to totiž uvázali a nemohl si stáhnout návlek tak jako já.“

„On tě požádal o vodu?“

„Ne. Vůbec nemluvil. Ale žízeň měl.“

„A co ostatní? Neokřikli tě?“

„Ne, ti jenom leželi a nekoukali se.“

„Chceš říct, že všichni ostatní byli v bezvědomí, jenom ty a můj syn ne?“

Terezka nevěděla, co odpovědět. Důvěřivě hleděla muži do očí a Lukáš se tvářil zamyšleně.

„Vzal si vodu,“ dodala nakonec, když Lukáš mlčel, „jenom nechtěl říct, jak se jmenuje.“

„Jmenuje se Lukáš stejně jako já,“ pohladil ji muž po hlavě, „jsi moc hodná, že jsi mu dala napít. Ale příště už to nedělej. Strážný by tě mohl uhodit.“

„Nikdo se nekoukal.“

„Jasně že ne. Když jsou všichni bez sebe, není potřeba je hlídat.“

„Ale my jsme oba byli vzhůru,“ vycítla Terezka, že právě tahle informace udělala muži radost, proto ji ještě jednou zdůraznila.

Lukáš si prohrábl vlasy a zavrtěl hlavou: „Jsi velice zvláštní dítě. Víš co? Nebudeme správci nic říkat a necháme věci tak, jak jsou. Barce určitě nebude vadit, když se o tebe postarám já.“

Ještě ten večer muž přestěhoval Terezčinu postel k sobě. Barka byla nadšená. Pečovat o dítě ji obtěžovalo. Nyní měla pro sebe krásnou velkou místnost, kam si mohla zvat návštěvy. Opět se začala na Terezku usmívat.

Holčička se však od ní držela dál, neboť po svých zkušenostech Barce nedůvěřovala.

Pokud si Lukáš myslel, že si nikdo ničeho nevšimne, mýlil se. Už další den se novinka donesla velmistroví. Ten si dal neprodleně zavolat vidajlámu.

„Anito, nemůžeš nechávat věcem volný průběh. Když se v komunitě odehrává něco jinak, než předpokládáme, musíš mě informovat a poradit se, co dál. Doufám, že víš, o čem mluvím!“

Mladá žena se pod přísným velmistrovým pohledem začala ošívat. „Máte na mysli to dítě, co jsme svěřili Barce?“

„Proč jsi za mnou nepřišla a neoznámila mi, že opatrovnictví nefunguje?“

„No a co? Vždyť se nic neděje. Všechno se víceméně vyřešilo samo. Terezu si vzal na starost otec toho uvězněného chlapce. A jelikož teď pečuje o dvě malé děti, nebude mít čas dělat potíže u klecí.“

„On se té holky ujal dobrovolně?“

„Už to tak vypadá. Možná bychom mohli propustit jeho ženu, aby mu z pohledu na uvězněnou rodinu neruply nervy.“

„Věci, které se řeší samy, mi připadají podezřelé. Neměli bychom Terezu svěřit někomu jinému?“ zamračeně hleděl na Anitu velmistr. „Víš aspoň, proč se té cizí holky ujal?“

„Prý si velice hezky hraje s jeho malou dcerkou.“

„Hm.“

„Mohu pustit z klece jeho ženu?“

„No dobrá, v pátek ji pust’“, přikývl po chvílce velmistr, „ale postarej se, aby se k Lukášovi v kleci už nikdo z jeho rodičů nepřiblížil. V době jídla bude potřeba posílit stráž.“

„Jak si přejete, pane,“ usmála se Anita spokojeně. Tentokrát vyvázla bez kázání, a byla mile překvapená, jak je velmistr až nezvykle vstřícný.

V pátek ráno osobně dohlédla na otevření klece se ženou a pomohla nešťastnici ven.

„Tvůj trest skončil. Jdi se najíst, umýt a na zotavenou máš dva dny,“ oznámila jí oficiálním tónem. Pak ji postrčila pryč od klece a tiše dodala: „Hlavně už nedělej žádné hlouposti, nebo tvoje malá holčička zůstane bez mámy!“

Žena během uvěznění zeslábla a zapotácela se. Z davu přihlížejících se natáhly přátelské ruce, aby ji podepřely.

Anita mlčky sledovala její odchod a mračila se. Nedočkala se ani žádného nadšení ani slov díky. Trochu znechuceně si pomyslela, že velmistr má pravdu, když tvrdí, že dobrými skutky si autoritu nikdo nezíská a že přísnost je jediná cesta, jak v komunitě udržet pořádek.

Jako první svou maminku uviděla Janička. Vytrhla se Terezce, která ji držela za ruku, a s výskáním se rozběhla k mámě.

Terezce až vhrkly do očí slzy. Přesně tak by se ona vrhla do náruče Vrona, kdyby tu byl. Jenže nebyl. Snažila se nerozplakat a stejně jako všichni kolem ní i ona upřeně sledovala dojemné setkání rodiny. Na ni jako by zapomněli. Už se chtěla sebrat a zmizet. Jenže otec Janičky náhle vstal, udělal dva kroky k ní a zdvihl ji do náruče.

„Tohle je Terezka,“ vysvětlil ženě, „nikoho nemá a Barka, která je její opatrovníčí, se o ni nestará. Takže teď bydlí u nás.“

„Tejesta,“ ukázala prstíkem i Janička v matčině náruči.

„Ráda tě poznávám,“ usmála se žena a ztěžka se posadila. Bylo vidět, že je příliš unavená. Jindy by možná děvčátko uvítala srdečněji. Jednou rukou

objímala Janičku a tou druhou si občas uždíbla nepatrné sousto z pečiva na stole. Muž Terezku posadil vedle sebe. Chtěl na lavici posadit i Janičku, aby své ženě uvolnil ruce, ale dítě se nechtělo od mámy hnout.

„Má červený amulet,“ prohlížela si žena nevěřicně šperk své malé dcery, „bude muset do chrámu. Chudinka malá, začíná to u ní nějak brzo.“ Bezradně pohlédla na manžela.

„U Lukáše jsme se taky divili, jak brzo se u něj magie projevuje, vzpomínáš si?“ zareagoval otec s neznatelným povzdechem.

„Je ještě příliš malá na tu hrůzu, co ji v chrámu čeká.“

„Ukaž,“ natáhla ruku Terezka, aby si prohlédla amulet holčičky. „Vždyť je spíš růžový než červený.“

„Ale měl by být zelený.“

„Zelený?“ usmála se Terezka a žena zalapala po dechu.

Jako by se najednou probírala z letargie. Šokovaně střídavě hleděla na Terezku a na amulet své dcery. Kámen batolete byl najednou krásně zelený. Zato Terezčin amulet žhnul nyní do ruda.

„Chceš taky?“ natáhla se Terezka i k amuletu Janiččiny matky a dotkla se ho dvěma prsty.

„A co ty?“ usmála se na Lukáše. Muž byl tak překvapený, že ruku holčičky zachytil až poté, co sáhla i na jeho na kámen v amuletu.

„Co to proboha vyvádíš?“ zašeptl, otočil ji k sobě a zastrčil její šperk, který zářil výrazně rudě, za oblečení. „Teď poženou do chrámu tebe!“

„Mně chrám nevadí,“ usmála se Terezka a vesele pokrčila rameny.

„Kdo ji to naučil?“ nemohla se žena vzpamatovat z údivu.

„Tady se o tom nebudeme bavit,“ tiše rozhodl Lukáš. „Až se najíš, doprovodím tě i s dětmi k nám domů.“

Od té chvíle měla Terezka mámu Hedvu.

Žena se do druhého dne zotavila a zahrnula děvče do své rodiny s takovou samozřejmostí, že tím byl překvapen i sám Lukáš. Postupně vyplouvaly na světlo podrobnosti o Terezčině minulosti.

„Hrozně si vymýšlí,“ šeptala večer manželovi Hedva, když mu tlumočila Terezčiny historky. „Ale k Janičce se chová moc hezky. Měli bychom požádat vidajlámu, aby nám ji svěřili napořád,“ dodala.

„Asi máš pravdu,“ přikyvoval, „poradím se o tom s doktorem.“

„A hlavně se zeptej, kdy už konečně pustí našeho Lukáše. Zmocňuje se mě pocit, že ho v té kleci chtějí nechat umřít.“

„Už jsem se ptal,“ zamumlal muž neochotně.

„A?“

„Doktor je přesvědčen, že se na útěku muselo stát něco neobvyklého.“

„Lukáši... Ty mě děsíš!“

Pevně objal svou ženu a pokusil se zarazit další vyptávání něžným polibkem.

Rafan mění názor

Od chvíle, co se Hanka s trpaslíkem a Vronem opila téměř do němoty, pracně hledala svou ztracenou duševní rovnováhu. Následující dny nepatřily právě k nejveselejším. Snažila se přetrvávající pocit prázdnoty přehlušit prací a učením. Doufala, že postupem času psychická bolest odezní, ale ani po týdnu se nic nezlepšilo. Vron prohlásil, že potřebuje být sám a úplně zmizel, aniž někomu řekl kam.

„Chci jen vědět, jak se jí daří,“ držela si Hanka každý večer hlavu v dlaních a snažila se neposlouchat, jak jí Anděla promlouvá do duše.

„Neblázni, holka. O žádnéj kontakt se nepokoušej. Jenom bys tím rozjitřila všechno, co teď ta malá musí zapomenout. Nekomplikuj jí život.“

„Ani nevím, kde bydlí.“

„Tohle ti Raf snadno zjistí. Třeba bude možné se tajně mrknout, jak se jí vede. Ale tak, aby Terezka nic nepostřehla. Přece nechceš, aby byla nešťastná. Možná už si v nové rodině zvykla.“ Anděle nebylo zatěžko opakovat podobné věci třeba obden. Snažila se Hanku podržet v jejím smutku a ani slůvkem nekomentovala slzy ani zlostné reakce. Do určité míry se jí dařilo kamarádku přesvědčit.

V sobotu, stejně jako předchozí víkend, se Hanka vypravila do Plamovy knihovny. Zde bylo jediné místo, kde její trápení na čas ustoupilo do pozadí. Knihy a dokumenty shromážděné Karmaneudunou obsahovaly neuvěřitelné množství informací... ale to, co dívka hledala nejusilovněji, najít nedokázala.

„Vyptával jsem se na Martisovu krev našich učitelů,“ pomáhal Plam Hance přebírat svitky, „ale řekli mi akorát, že lidé s tímhle dědictvím používají zapovězený druh magie a je vhodné je co nejdřív zabít.“

„A kdo vlastně byl Martis?“

„Nevím. Mám se mrknout do sekce historických osobností?“ nabídl Plam.

„Zkus to.“

Drak chvíli magicky žongloval se svitky a rukopisy, když je přemísťoval na stolec, kde bylo nejsnazší je rozevřít a prohlédnout, a zase je vracel na původní místo. Jenže jeho úspěšnost nebyla o mnoho vyšší než Hančina. Posléze však na hledané jméno narazil.

„Pojď sem,“ houkl na svou lidskou sestru.

„Ukaž, co píšou?“ zatížila svitek, aby se nesroloval.

„Nejhorší druh démona je padlý spasitel,“ četla místo, které jí Plam ukázal, „jedná se o nejnebezpečnější bytost, ohrožující vše živé. Nejemocnějším mezi padlými byl Martis se svou schopností přetvářet zemi i tvory. Nakonec svět začal za jeho pýchu krutě platit. Nebylo nikoho, kdo by s tím mužem dovedl rozumně promluvit a přimět ho k návratu do role spasitele. Uměl stále víc a stále víc i požadoval. Zastavit ho bylo nad síly přátel i nepřátel. Už nikdy nesmíme dopustit, aby démon vespěl do takové velikosti jako Martis. Stovky lidí a stovky draků zaplatily životem, než se kouzelníka podařilo zničit. Jeho neobyčejná magie byla následně označena jako zapovězená, a kdo ji ovládá, musí být bez milosti včas zlikvidován...“

„Vidíš? Říkal jsem, že se v naší knihovně najde skoro všechno,“ radoval se Plam z úspěchu při hledání.

„Žádné velké podrobnosti neuvádějí,“ dumala nad svitkem Hanka, „ale zdá se, že lidé s Martisovou krví byli právě kvůli tomuhle člověku zbaveni práva na život. Jak že to říkají tvoji učitelé? Je vhodné je co nejdřív zabít... Do háje! To přece nejde odsoudit k likvidaci děti jen proto, že zdědily schopnosti předků.“

„Možná někdo uvažoval podobně jako ty, a zřídil pro ně útočiště, co o něm mluvil Rafan.“

„Myslíš Řád bdělého Sekurita? O něm jsme žádnou zmínku nenašli,“ vzdychla Hanka.

„Kdybych jen věděl, kde přesně hledat,“ rozhlédl se Plam bezradně.

„V takhle zásobené knihovně můžeš studovat nepřetržitě stovky let,“ mávla Hanka rukou kolem sebe, „a stejně nedokážeš přečíst všechno. Neexistuje nějaké vyhledávací kouzlo?“

„Kéž by,“ odfrkl nespokojeně drak.

Večer se Hanka vrátila do stromového domku co nejpozději, aby se nemusela dívat na Rafana a Andělu. Každou chvíli se něčemu smáli. Jenže Terezka je někde sama a Vron truchlí bůhvíkde. Neměla nejmenší chuť se radovat s nimi.

U Plama spát taky nemohla, to by černí draci z jeho hnízda těžce nesli. Navíc dávala v posledních dnech přednost samotě.

„Jdu si číst,“ prohlásila hned po jídle a ukázala knihu o artefaktech, kterou si půjčila z dračí knihovny.

„Ještě bude moučník,“ lákala ji Anděla.

„Nemám chuť na sladké,“ zalezla Hanka do své ložnice.

Otevřela knihu, ale marně se snažila vnímat, o čem se v ní píše. Neustále před sebou viděla malou holčičku, jak škemrá o pohádku navíc. Vzdechla a silou vůle se pokusila soustředit pozornost na čtení. U páté věty se přistihla, že už jí zase uniká, co čte. Když se ke stejné větě prokousávala potřetí, usnula.

V noci ji vyburcoval zvláštní vjem. Terezka má zlé sny, napadlo ji, a vstala, aby holčičku zkontrolovala. Vtom si uvědomila, kde je, a že srub z jejího snu už neexistuje. Podivný naléhavý pocit v ní ale přetrvával.

K čertu se všemi ohledy! Hanka zalovila ve vzpomínce po krystalu Terezčiny osobnosti a navzdory všem radám a pozdní noční hodině se pokusila holčičku oslovit. Obraz krystalu v její mysli se nepatrně zachvěl,

jenže místo očekávaného spojení z něj vylétl prudký paprsek světla a palčivé energie, který se Hance propálil přímo do mozku. Zařvala bolestí a nacpala svou hlavu do tmy pod deku. Přesto výboj v její mysli dál svítil a pálil. Najednou se jí do podvědomí prodralo spojení s jednorožcem. R'íhanovo zklidňující působení odbouralo světelné výboje a utišilo palčivé bodání. Bolest hlavy však přetrvávala.

Do pokoje vtrhli Rafan s Andělou: „Co se stalo? Co je ti?“

Když se jim přiznala, jak zkoušela dračí komunikaci a jak při tom dopadla, chytil se její kamarád za hlavu: „Myslel jsem, že jsi rozumná dospělá ženská, ale ty se chováš jako hloupá husa. Víš co? Zasloužíš si každý kousek bolesti, kterou ti strážci řádu způsobili. Copak do tebe nehučíme od rána do večera, abys Terezku nechala být a nekomplikovala jí život?!“

„Měla jsem pocit, že jí není dobře...“

„Jo měla jsi pocit!“ zlostně ironicky opakoval mladík. „Vskutku vážný důvod k obavám! Víš co? Já s tebou končím. Už se nebudu pokoušet zjistit nic, co by tě k Řádu bdělého Sekurita přivedlo blíž. Je mi úplně jasné, co bys udělala. Vtrhla bys k nim, pohádala se s velmistrem a rozpoutala válku s draky, jednorožci a s bůhvíkým ještě. A to jen kvůli tomu, abys mohla Terezce oznámit, jak se ti po ní stýská. Na tomhle katastrofickém scénáři se já podílet nebudu!“

Rafan se otočil na patě a opustil Hančinu ložnici.

„Bolí tě ta hlava hodně?“ starala se Anděla. „Možná bych mohla...“

„Ne, dík, to je dobrý,“ odmítla Hanka nabídku jejího léčení, „Raf má pravdu. Jsem pitomá slepice, co se nemůže vyrovnat sama se sebou.“

„Neplácej hlouposti. Tentokrát pravdu nemá,“ posadila se bývalá spolužačka k Hance na postel a pohládila ji po zádech, „neměl by ti nadávat za to, že nedokážeš odhodit city jako děravou rukavici.“

Hance se po tvářích koulely slzy a pořád se držela za hlavu. Anděla vstala a podala jí kapesník.

„Kdybys něco potřebovala, tak víš, kde mě najdeš,“ dodala tiše a nechala Hanku samotnou.

Ta se pokusila magicky zmírnit bolest hlavy, ale neúspěšně. Dlouho se obracela na posteli, než usnula. Spánek měla neklidný a protkaný nočními můrami.

Po jednom obzvlášť děsivém snu sebou trhla, posadila se a vytřeštila oči do pološera. V jejím pokoji stál Rafan a díval se na ni.

„Co je?“ zeptala se.

„Pořád špatné sny?“

„Jo.“

„Co přesně se ti zdálo?“

„Servírovala jsem jednorožcům krvavé maso,“ vzdychla Hanka a masírovala si hlavu, která znovu začala bolestivě pulzovat.

„Parádně mizernej sen...“

„Proč jsi přišel, Rafe?“

„Vstávej. Musíme Terezku najít co nejdřív.“

„Ale? Odkud ta změna názoru?“ podivila se Hanka. „Že by se za mě Anděla přimluvila?“

Rafan se pousmál: „Jo, zkoušela to.“ Pak rychle zvážněl: „Jenže proto tu nejsem. Přece mě dobře znáš.“

Odmlčel se a Hanka napjatě čekala, co z kamaráda vypadne dál.

„Nejsi sama, koho pronásledují špatné sny. I ke mně dorazil jeden, dalo by se říct, sen. A radši se ani neptej, jakej.“

„O Terezce?“ polekala se Hanka a bylo jí jasné, že Rafan ji vzbudil kvůli jedné ze svých prorockých vizí. Co si pamatovala, pokaždé se jednalo o předzvěst nebezpečí. A velice často se jeho vidění nepříjemně shodovalo se skutečností.

„Obleč se a zavolej Vrona, že s ním potřebujeme mluvit.“

„Zavolej... to se ti snadno řekne. Nevím, jestli se zrovna teď zmůžu na kouzlo,“ třela si dívka bolestně pulzující spánky. Přivřela oči a pokusila se o kontakt. Bolest zesílila a zahltila celou její mysl.

„Nejde to,“ omluvně pokrčila rameny.

„V tom případě vzbudíme Zacha.“

„Teď v noci?“

„Přesně tak!“

„Blbej nápad! Víš co? Běž napřed. Hned jak se obléknu, dorazím za tebou.“

„Nemáš po ruce helmici, kdyby náhodou spal s kladivem u ruky? Až ho vytáhnu z postele, bude nevrlej,“ vzdychl Rafan a doufal, že ho trpaslík nepoznamená sekerou dřív, než stihne promluvit.

Vzbudit Zachariáše bylo snadné. Stačilo vzít za kliku u dveří budovy, kde bydlel. Rafan neudělal chodbou ani dva kroky, když proti sobě uviděl stát malého vousatého trpaslíka se sekerou v ruce.

„Rafe, ty jeden pukavče z líhně ochránců, nemohl jsi počkat do rána?“ zavrčel podsaditý mužík nevlídně.

„Když ti řeknu, že za to, co se právě chystám udělat, mě mohou ochránci vykopnout ze svých řad, bude to stačit jako omluva, Zachu?“

Trpaslík se ušklíbl, odložil sekeru ke stěně a podrbal se ve vousech.

„Jo. Vzdáleně mi připomínáš kluka, co ho mám rád. Pojd' dál a povídej, co máš za lubem.“

Než dorazila Hanka, byla už v kuchyni na stole snídaně. Zachariáš k ní přistrčil talíř s koláčem a čaj. Hned vedle ležela malá krabička.

„Komunikátor?“ podivila se a sáhla po něm.

„Už pomalu přestává fungovat. Budu si muset sehnat novejš,“ zavrčel trpaslík, „taková drahá srandička a vydrží s bídou rok.“

Rafan zadržel její ruku: „S Vronem už jsme se domluvili. Až se najíš, máme s ním rande poblíž rezervace. A sundej si hodinky. Škola a ochránci by nás neměli vystopovat.“

Hanka zaváhala, bez nich se bude cítit nesvá. Když ale viděla, jak Rafan ty svoje rovněž svěřil trpaslíkovi, napodobila ho.

„A tady máš ZHP.“ Zachariáš položil před Hanku balíček ve velikosti tři malých na sobě položených talířků.

„ZHP? Co s tím?“

„Záchrana hladových poutníků. Pár dní tě udrží naživu. A kdybyste náhodou potřebovali bojovou sílu, ozvěte se,“ zabol trpaslík nůž na zeleninu hluboko do dřevěné desky stolu.

„Díky,“ Hanka dožvýkala poslední kus koláče a zvedla se. Rafan jí podal vak s výbavou od Zachariáše, který si navlékla přes rameno.

Pospíchala do zahrady za kamarádem. Trochu ji zamrazilo, když si všimla, jak neztrácí čas a momentálně naprosto postrádá smysl pro humor.

Vykouzlil bránu a ocitli se v místech, která jí nebyla úplně neznámá. Srub

poblíž rezervace nebýval trvale obydlený. Rafan však nezamířil ke stavení, nýbrž na druhou stranu ve směru do nitra Magického lesa. Asi po deseti minutách jim cestu zastoupil Vron.

„Nazdar, mládeži. Co se děje? Proč ty tajnosti a spěch?“

„Můžu se spolehnout, že nás nikdo nemůže odposlouchávat?“ ujišťoval se Rafan.

„Ani odposlouchávat, ani následně vyvolat tuhle chvíli a vizualizovat ji. Copak necítíš, jak se tu energie nepravidelně převaluje kolem nás?“

„Výborně,“ posadil se mladík do trávy a ostatní následovali jeho příkladu. „Tentokrát hrajeme o čas.“

„Co máš v plánu?“ zamračil se Vron.

„Musíme okamžitě najít Terezku a schovat ji před draky.“

„Před těmi ji ochrání Sekuritův řád,“ namítl nejistě Vron.

„Tím bych si nebyl tak jist. Musíme to zkusit sami.“ Tulík, jako by vycítil jeho nervozitu, se vyškrábal z kapsy u košile a začal přebíhat sem tam. Hanka vyndala několik oříškových sušenek, aby ho zklidnila. „Ale až poté, co vyřešíme zásadní problém. Jak se co nejdříve dostat do blízkosti řádu?“ Rafan se tázavě zahleděl na Vrona. „Znáš místo, kde teď Terezka žije?“

„Jenom na mapě. Jak sám dobře víš, pořád jsem pod dohledem ochránců.“

„Beru to v úvahu. Právě proto jsme se sešli tady,“ Rafan vytáhl z vaku mapu a rozložil ji na zemi. Tulík po ní okamžitě začal roznášet sušenkové drobký. „Zkoušel jsem v knihovně dohledat podrobnosti o Řádu bdělého Sekurita, ale bohužel pro ochránce čtvrté výkonnostní třídy nejsou přístupné. Máme v ruce jen nákres oblasti, kde se pravděpodobně nachází.“

Vron se naklonil nad kopii pergamenu a přikývl. „Mapa jsi vybral správnou,

jen je poněkud chudá na údaje.“

„Já vím, ale nic lepšího se mi získat nepodařilo.“

„Náš objekt leží přímo tady na náhorní planině,“ přesunul muž největší úlomek sušenky do levého spodního rohu nákresu. „Přístup do řádu je komplikovaný. Buď se dá přijet soutěskou po zbudované cestě, která ústí do opevněného srdce řádu, nebo by člověk musel šplhat přes hory tímhle sedlem. Je to svým způsobem skvěle opevněné a nepřístupné území.“

„Kde mají nejbližší veřejnou bránu?“ zeptala se Hanka, ale Vron neopověděl a dál soustředěně studoval nákres.

„Nebo se dá do blízkosti řádu dostat nějak jinak? znovu tázavě pohlédla na své druhy.

„Jsem schopen otevřít bránu sem,“ Plavík přihopsal s dalším kouskem sušenky a Vron jím označil místo v horách jižně od řádové pevnosti, „kdysi jsem tady pro Karmaneudunu sbíral drahé kameny.“

„To je od cílové oblasti příliš daleko,“ mnul si bradu Rafan. „Možná bychom si mohli vzít supervolonová prkna a zkusit ty hory přeletět na nich.“

„Nebo vždycky poletí jen jeden a pak otevře bránu pro ostatní. Kdybychom se střídali, bude nám cesta ubíhat rychleji,“ navrhla Hanka.

„Dejme tomu, že bychom se dostali až k řádu,“ zdvihl Vron pohled od mapy, „ale jak dál? Dovnitř nás v žádném případě nepustí. Podle toho, co jsem zjistil, mají kolem svých hranic trojitě ochranné jištění. Přes něj nepronikneme. Navíc ani nemáme možnost se s Terezkou spojit. Všichni nosí amulety, které mimo jiné blokují i skryté dorozumívání. Tahle komunita je posedlá bezpečnostními prvky. Nejen že hlídají, aby nikdo nepronikl k nim, ale zároveň se nikdo nesmí dostat ani ven. Střeží sami sebe, protože se k tomu zavázali ve smlouvě s draky. Pokud smlouvu dodržují, draci je nechávají žít.“

„Kdes vyšťoural tolik informací?“ podivil se Rafan.

„Občas je dobré mít mezi přáteli i staré učence s letitými znalostmi,“ ušklíbl se jejich přítel.

„Co podniknout se rozhodneme až na místě. Teď bychom se měli co nejdřív přesunout do dané oblasti,“ ujal se vedení Rafan. „Ty, Hanko, skočíš domů pro prkna a počkáš u stromového domku. My s Vronem se přemístíme do hor,“ sebral Rafan ze svitku drobeček sušenky označující zamýšlenou polohu, „a přivoláme tě bránou přímo sem.“

Z rezervace vyrazili poklusem do míst, kde už bylo relativně bezpečné se magicky přemísťovat.

„Nepotřebuješ ještě s něčím pomoci?“ ptala se Hanky Anděla, když jí v Santareně pomáhala supervolonová prkna vynést ze stromového domku a spolu s ní v zahradě čekala na známý namodralý ovál brány.

„Jo, zítra mě omluv ve škole.“

Právě se začalo rozednívat, když jejich putování započalo. Létání nad horami nebylo tak jednoduché, jak si představovali. Čím vystoupali výš, tím náročnější byl let fyzicky i magicky. Větrné proudy je strhávaly z trasy a i když se Hanka s kamarádem střídala, zdaleka nepostupovali tak rychle, jak Rafan požadoval.

„Kdepak, mě na prkno nedostaneš,“ bránil se Vron, když se ho mladík snažil vyhecovat, aby se rovněž zapojil do jejich netypického cestování.

„Vždyť nemusíš použít prkno,“ podpořila kamaráda Hanka, „proměň se v orla.“

„Na hodinu nebo dvě to můžu zkusit,“ odpověděl s vážnou tváří, „ale u lidí proměna představuje značné riziko. Jako kouzelný džin jsem ji zvládal snadno, jenže teď bych po delší době mohl v těle ptáka uvíznout navždy. Jestli ale není jiná možnost, jak zachránit Terezku, zapojím se.“

„Hloupej nápad, zapomeň na něj,“ zavrhla Hanka kouzlo jako nepoužitelné, „ještě máme na přesun síly dost, s Rafem to v pohodě zvládneme. Šetři si magii na chvíle, až se dostaneme do blízkosti řádu.“

Naskočila na prkno a vyrazila. Opřel se do ní ledový vítr, jakoby si ani nevšiml, že všude jinde vládne letní počasí. Přímo v cestě se k nebi tyčil mohutný kamenitý štít se zasněženým vrcholem. Musela ho obletět a zase se stočit správným směrem. Přemýšlela, má-li plýtvat magií i na čarování proti zimě. Ještě nejméně dvakrát bude muset otvírat bránu a vůbec netušila, co mohou očekávat u cíle.

„Sestřičko... nepotřebuješ pomoci?“ dotkl se její mysli Plamův kontakt. Potěšeně zaznamenala, že tentokrát ji při tom hlava nerozbolela.

„Kde jsi?“

„Kroužím nad matčíným jezerem.“

„Otevřu ti bránu vzduch – vzduch, připoj se ke mně,“ souhlasila Hanka nadšeně. Plamova křídla se jim mohou hodit. Za okamžik už se její dračí bratr vznášel vedle ní. Klouzavým letem přistáli na kamenité stráni a Hanka otevřela bránu k místu, kde odpočíval Rafan a Vron, aby se všichni posunuli o krůček blíž k cíli.

„Tomu říkám vítaná pomoc,“ rozzářil se Rafan, když se pozdravil s černým drakem. Hned mu začal vysvětlovat, co podnikají. Vron mezitím vylovil mapu, aby Plamovi ukázal místo, kam směřují. Drak na nic dalšího nečekal a vzlétl.

Hanka s úlevou vystavila tělo slunci, aby prohřálo její prochládlé končetiny. Kdyby se na ni nepřenášela Rafanova stoupající nervozita, cítila by se tu celkem příjemně. Možná by teď mohla z kamaráda vytáhnout podrobnosti o jeho vidění, které ho donutilo uspořádat tuhle ztřeštěnou výpravu. Pak si ale vybavila svůj sen o krvavém mase, které servírovala jednorožcům, a změnila názor. Nechtěla slyšet ve spojitosti s Terezkou o ničem špatném.

Ještě jednou se postupně vystřídali v přesunech a znovu byl na řadě Plam. Jeho brána se ale objevila nezvykle brzo. Že už by byl na místě, podivila se Hanka.

„Co se děje, Plame?“ zpozorněl i Vron.

„Zaslechl jsem draky, jak se svolávají k útoku. Nevím přesně, jestli nad územím, kam směřujete, ale nelíbí se mi to. Musíme být opatrní s magií při otvírání bran, draci by mohli výkyvy energie postřehnout.“

„Já nevím, jak vy, ale já letím napřed,“ naskočil Rafan na supervolonové prkno a nejvyšší možnou rychlostí vystartoval směrem k řádu.

„Poletíš se mnou?“ kývl drak na Vrona. Muž na nic nečekal a vyšplhal Plamovi na záda. Bez meškání se všichni rozletěli za Rafanem. Dračí komunikaci zachytila svými smysly i Hanka. Zahlédla, jak na ni Vron mává, aby přistála. Neochotně se podřídila.

„Dál už s námi nemůžeš, Plame. Vrat' se domů nebo se drž z dohledu,“ nařídil Vron drakovi poté, co sklouzl z jeho hřbetu.

Hančin dračí přítel se zatvářil ukřivděně: „Moje pomoc by se vám určitě hodila.“

„Dračí útok překazit nedokážeš a Martisovi potomci na tebe budou útočit bez ohledu na to, zda jsi nebo nejsi na jejich straně. Takže buď tak laskav a poslechni mě.“

Plam se po Vronovi podíval téměř nevraživě. Hlasité protesty si však odpustil.

Muž naskočil na prkno za Hanku a kličkovali mezi skalami, aby byli drakům na očích co nejméně. Nakonec zabočili do soutěsky a Rafana spatřili přímo před mohutnou vstupní bránou do řádu. Stejně jako on odhodila Hanka prkno ke skále. Chlapi se společnými silami opřeli do pootevřených těžkých vrat. Kupodivu povolily hned na první pokus. Blokovalo je jen tělo strážného.

Vron se k němu sklonil. Nebyl mrtvý. Nad nimi přeletěl hrozivý dračí stín. Táhlý řev a rozčilené lidské hlasy se smísily. Bojovalo se někde blízko. Vzduchem vířily stopy dýmu.
